

Cât timp președintele Iliescu va sta la Cotroceni consensul național va fi o himeră!

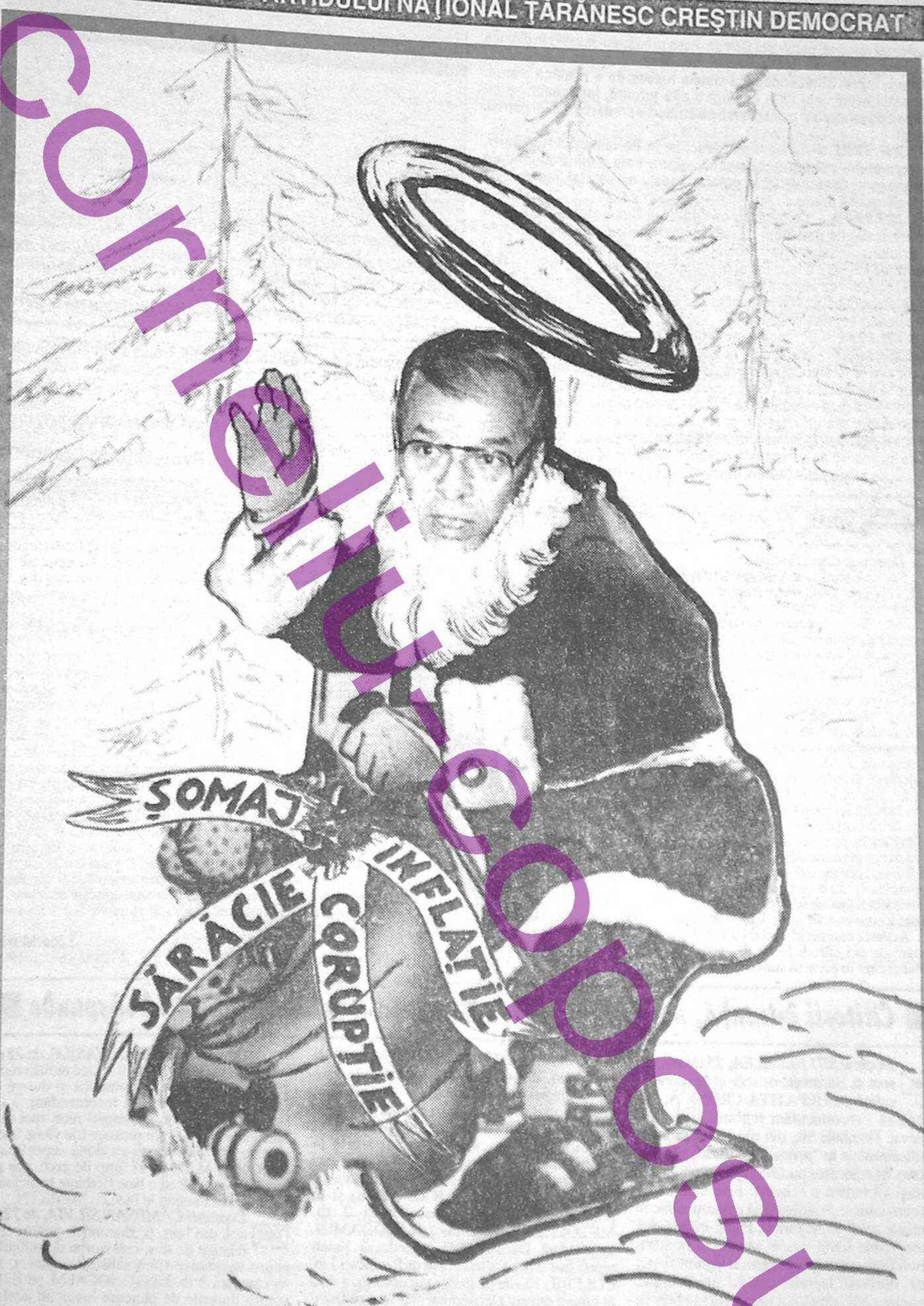
Seria a V-a, Numărul 12
16 PAGINI - 150 LEI

7197-780

Săptămâna 8 - 18 decembrie 1993
Director : RADU VASILE

Dreptatea

SĂPTĂMÂNAL AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

A venit Moș Niculael!

In România se sustine de patru ani ideea consensului și de către putere și de către opoziție. Ideea în sine este generoasă. Realizarea ei însă, cel puțin până astazi, s-a dovedit a fi doar o năzuință, ca să nu spun o himeră. Să așa va rămâne atâtă vreme cât dl. Iliescu va fi președintele țării. Este una dintre puținele certitudini pe care le am. Fac această afirmație pornind de la certitudinea că celul în care își aprecierea că felul în care își doresc dl. Iliescu consensul este imposibil să fie acceptat de către forțele politice din opoziție. Aceste forțe nu vor fi niciodată de acord să stea strâns unite în jurul președintelui. Nu vor fi de acord pentru că nu aceasta este menirea lor și pentru că resping politica pe care o face președintele. Pentru că dl. Iliescu face politica unui partid - PDSR - care l-a propulsat în fotoliul prezidențial și, atunci când este presat, și pe cea a sateliștilor PDSR-ului. Deci, președintele Iliescu nu se situează deasupra partidelor și a luptelor politice (fără și necesare) care se duc între ele. Chiar și în rarele cazuri când interese naționale majore au impus consensul politic s-a văzut că, ulterior realizării scopului propus, puterea și-a revendicat integral meritele. Ba, ceva mai mult, a acuzat opoziția că ar fi acționat perfid obstrucționând realizarea acelor interese! Este o veche și dezonorantă practică politică ce-si are sorginte la Moscova. Sărbătorirea a trei sferturi de veac de la Marea Unire ar fi trebuit să constituie un prilej excelent (cu care actualii politicieni nu se vor mai întâlni prea curând) pentru realizarea unui consens național autentic. Din păcate, obtuzitatea politică a Puterii și înverșunarea cu care s-a opus participării M.S. Regele Mihai la această sărbătoare au transformat ideea de consens național în exact contrariul ei. Ce s-a întâmplat cu România în preajma zilei de 1 Decembrie și în acea zi este bine cunoscut, a fost reflectat pe larg prin mass-media și va fi consemnat de istorie. Acum faptele sunt deja consumate. Important este ca actuala Putere să fi tras unele învățăminte care decurg din acele fapte. Se apropie Crăciunul. Poate că M.S. Regele Mihai va dori să-l petreacă în Tara Sa, alături de Poporul Său. El va permite oare Puterea, cetățeanului român Mihai intrarea în România? Va avea dl. Iliescu măcar atunci, înțelepciunea politică de a respecta Declarația Universală Asupra Drepturilor Omului și de a nu mai incita și diviza popor? Sau își va frâmânta din nou mintea pentru a mai găsi vreun pretext de care să se lege pentru a-l ține pe Regele tuturor românilor departe de Tara Sa? Acest pretext nu există. El trebuie inventat. Si parcă-l aud pe locatarul de la Cotroceni tângându-se: "Mărla Ta, te-ăș invită în țară de Crăciun, dar nu se cuvine, pentru că, luat cu politica, nu am avut timp să tai porcul. Vino Mărla Ta de Paște că atunci sigur am să belesc mielul".

Maxima săptămânii: "Hotărârea toarnă foc în priviri; foc minunat îscat de arderea gândurilor timide. Oamenii dârzi sunt sublimi." (Victor Hugo)

Efemeride

În această perioadă, în ziua o nouă și liniștită, pomenim zămislirea Sfintei Ana, mama Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Prăznuită dar această aducere aminte de cuvintele spuse dreptilor Joachim și Ana de îngerul care le-a binevenit sfânta zămislire a Preacuratei Născătoare, pe cea hotărâtă mai înainte de veac, pe cea aleasă din toate neamurile să fie Născătoare de Dumnezeu pentru măntuirea oamenilor.

9.XII.1744 – Inițiatorul luptei pentru drepturile politice ale românilor din Transilvania, Episcopul Ioan Inocențiu Micu-Claia (1692-1768), pleacă la Roma spre a cere sprijin de la Papă, dar demersul său se transformă într-un prelungit exil, prin manevrele interese ale Curții de la Viena.

10.XII.1877 – La Plevna, armata otomană a capitulat în fața armatei române, generalul Osman-Paşa predându-și sabia în mâinile colonelului Mihail C. Cerchez, comandantul diviziei a 2-a române. Ulterior, prin binecunoscutul sistem rusesc de a falsifica istoria, acestui eveniment i s-a conferit o altă turură, fabricându-se cu tipeu o literatură și o imagistică ce atribuiau predarea săbiei către... rușii!

11.XII.1991 – Izbucnește deschis, în Parlamentul României, diferendul – până atunci mocnit – între cele două frazioni ale criocomuniștilor aflați la putere. Șacalii nu se mai înțeleg cum să-și împărtă prada...

12.XII.1958 – Comuniștii, oameni fără Dumnezeu și fără Lege (care acum ne dă lecții de istoria neamului), dispun deshumarea scrierii cu osemintele "Eroului Necunoscut" din Parcul Carol și mutarea lor, spre a face loc unui monument al celor fără neam și fără țară, dovediți ca vânduți Kremlinului, ostili poporului acestuia. Eroul Necunoscut este readus la locul său abia la 26 octombrie 1991, sub presiunea populației Capitalei.

13.XII.1991 – Gorbaciov recunoaște, oficial, dispariția URSS.

14.XII.1467 – Bătălia de la Baia. Armata ungă, sub comanda directă a lui Matei Corvin, care ocupase Baia și sărbătorea victoria asupra lui Ștefan cel Mare, este atacată în miez de noapte de moldovenii care o decimează complet, însuși regele Matei primind o săgeată (în spate!) care-l scoate din luptă. În spaimă retragerii lor, ungurii îngroapă la Roman întreaga artillerie regală cu care veniseră și se strecoară pe poteci, peste munte, deoarece Pasul Oituz fusese închis de oamenii lui Ștefan. Matei Corvin este trecut peste munți pe

8 - 15 decembrie (Undrea)

Constanța. - Portul și Silozurile înghețate 1929.

Anul 1929 are faima de a fi fost unul dintre anii cel mai friguroși în timpul iernii. În acel an Dunărea a înghețat complet, prilejuind trecerea ei – pe jos – de pe un mal pe celălalt, iar marea a înghețat pe o întinsă porțiune de la fjord.

o targă, condusă de o călăuză din Târgul Trotușului, căreia Ștefan cel Mare avea să-i ia capul, după ce a fost dovedit ca trădător.

15.XII.1917 – Ca un prim pas spre realipirea la Patria-Mumă, Sfatul Țării din Chișinău proclama Basarabia drept "Republie Democratică Federală Moldovenească", președinte fiind Ioan Inculeț, iar prim-ministrul P. Erhan.

Radu-Mihnea Dragomir

Primim la redacție

Dominul Corneliu Coposu

Subsemnatul LICA MARIN din Slatina, jud. Olt, prin prezența scrisoare mă adresez dvs. având în vedere calitatea dv de parlamentari, oameni ai puterii legislative, pentru a interveni în calitatea pe care o aveți în ce privește "modificarea și completarea Legii 80/1992" privind pensiile și alte drepturi ale tăranimii.

După cum este cunoscut, această categorie socială, "tărâimea", care încă mai este o clasă socială defavorizată, continuă să primească pensie pentru munca depusă în fostele CAP-uri în sumă de 3 000 lei pe lună – inclusiv toate majorările și indexările aferente la zi.

Se stie că pensiile până în anul 1989 au avut la bază legislația veche. Așa s-a ajuns ca după 25-29 ani de zile în CAP să fie pensia de 3 000 lei în prezent. Acești oameni care au muncit din greu în colhozuri unde au fost tărâți cu forță de comuniști - acum, ajunși bâtrâni și neputincioși, au o viață din ce în ce mai grea, iar aceasta îi face să se degradeze fizic și moral, deoarece nu mai au încredere în nimeni.

Această categorie socială a fost indusă în eroare de cei cărora le-au dat votul în anul 1992 și care în prezent sunt la putere deoarece

nici până în prezent nu s-a reparat nedreptatea care este între pensiile celor ieșiti înainte de revoluție și cei ieșiti după revoluție. De un an de zile s-a promis de către organele în drept că vor rezolva această problemă, dar nimic, se tot discută, iar ei, părinții noștri, sunt nevoiți să parcurgă această perioadă, de inflație galopantă și de majorări de prețuri necontrolate, la fel ca ceilalți cu pensii de peste 30 000 lei și salarii de peste 150 000 lei. Oare de ce se uită așa ușor trecutul acestor oameni când lucrau zi-lumină, iar toamna de la 2-3 dimineață, la tâiaful cocenilor și apoi la cules până se înnopta și veneau casă pe jos de la 4-5 km, morți de oboseală (dimineață îi duceau cu mașinile sau tractoarele cu remorci ale CAP-urilor) și lucrau toate zilele din săptămână, iar duminicile și de sfintele sărbători sub supravegherea directă a instructorilor și celorlalți șefi? Tatăl meu, în vîrstă de 68 ani, a lucrat în CAP din anul 1958, efectiv până în anul 1989, deci 31 de ani, dar pentru că în 2 ani nu a îndeplinit numărul de zile stabilit în cartea de muncă este înregistrat cu 29 ani și pensia inițială a fost de 510 lei, iar în prezent de 3 000 lei.

Consider că această nedreptate trebuie

reparată cât mai urgent, iar dv să încercați din toate puterile să-i convingeți pe cei care în mod conștient amână această rezolvare, să accepte și să fie pusă în funcțiune această lege retroactivă de la data de 1 mai 1993, când s-a început reducerea subvențiilor și liberalizarea prejurilor.

După cum este cunoscut, prețurile la lucrările agricole au crescut extraordinar, ajungând la peste 100 000 lei/ha și nu se găndește nimănui ce vor plăti acești tărani lucrările ce se impun, se merge pe linia înscrierii în asociații (noile CAP-uri), de unde nu iau mai nimic, pentru că și aici au ajuns la conducere foști nomenclaturi care încearcă prin toate metodele să obțină profituri personale, iar celor care au pământul (și care de fapt nu-l au pentru că până în prezent s-au dat doar niște adeverințe) să le dea ce rămâne.

Cu speranța că dv domnule I.Răiu și C.Coposu veți interveni că mai curând în cele două camere în vederea urgențării și aprobării noului proiect de decret cu aplicare retroactivă, vă mulțumesc anticipat și vă dorești numai sănătate.

Lica Marin
Slatina 18 oct. 1993

Dominul SIU NEDELEA, 75 de ani, din sect. 6, București, ne scrie și ne spune că suferă de HEPATITĂ CRONICĂ; ne roagă să-i recomandăm regimul alimentar adecvat. Domnul Siu, din păcate măncarea și medicamentele în "perioada de tranziție" costă enorm. Și măncarea nu se compensează 75%. Totuși vă redăm o schemă. Este bine să vă procureți miere de albine și să măncăți zilnic în cantitate mică (o lingură). Puteți măncă ouă fierte, carne fiartă (rasol) sau friptă (grătar), cartofi fierți, sau copți, în general legume fierte, orez, deriveate lactate, ceaiuri medicinale, (hepatice). Nu beți alcool (puțin vin sau bere se poate), luati o cafea pe zi și în general fierți-vă de orice prelucrare alimentară prin prăjire. De asemenei reduceți condimentele. Succes!

Doamna GUBICI CATINCA, de 68 de ani, din Galați, acuză dureri de cap, gheuri, dureri sub coastele din dreapta, și stare de oboseală. Este vorba de o migrenă care se datorează unei diskinezii biliare, unei spondiloze cervicale foarte sensibilă la schimbările de presiune barică. Evitați în general să măncăți prăjit, reglați-vă somnul, eventual cu 1-2 tablete EXTRAVERAL (seara) și în perioadele de criză mare luati 2 tb. METOCLOPRAMID cu 2 tb. CODAMIN, toate odată. Dacă durerea nu cedează, puteți repeta la 4-5 ore. Ca tratament de fond luati 3 tb. COLEBIL 10 zile pe lună (sau două tb. o dată în timpul crizei). De asemenei este bine să faceți chiar începând de acum o fiolă de DECANOFORT la 10 zile intramuscular, 6 fiole în total.

Doamnei CÂMPEAN SILVIA, de 72 de ani, din sect. 6, București: pentru cele relatate de dvs. este vorba de tulburări neuro-vegetative (fără substrat organic). Vă recomandăm 3 tb. DISTONOCALM pe zi, iar pentru durerile de picioare încercați același procedeu recomandat lui Vasile Tudoran din Galați.

Dr. George Calalb

Dreptatea

Secretar general de redacție
MIRCEA VLAD

Şefi de departamente:
DAN BĂNICĂ: informații
OVIDIU PATRĂSCANU: polită
ȘTEFAN CALIGA: internațional
IOAN FRÂNCU: sport
DANA POPESCU: social

Fotoreporter: **PETTER GHEORGHE**
Grafică și machetare:
ROXANA BURCESCU

Secretar de redacție:
LUMINIȚA PARA
Finanță-contabilitate:
ECATERINA BUCA

Jurnal:
GHEORGHE POPESCU Documentare
CONSTANTIN CEAUCU Diffuzare
GHEORGHE DUMITRU, **DRAGOS CEAUCU** Culină
LUMINIȚA DAMIAN

Corespondenți speciali:
SUA: SILVIA DUTCHEVICI
SUA și Canada: **ADRIAN MIHAEL GRIGOROPOL**
Geneva, München
STELLIAN IONESCU Bruxelles: **COSMIN BROASCA**

Corespondenți teritoriali:
SORIN GRECU - Cluj
VIRGIL COSMA - Iași
RADU SIMION BORDEANU - Hunedoara
NICU VRĂNEANU - Bacău
COSTEL IONESCU - Brașov
MĂLIN DUMITRU - Alba
VASILE VASILCA - Alba
IONEL BOTEA - Caraș-Severin
OCTAVIAN MOCANU - Brăila
FLORIN RĂDULESCU - Vrancea
MIHAI ENCIU - Slobozia

GHEORGHE SIMIANU - Suceava
ADRIAN SIMEANU - Argeș
DIANA MUÑTEANU - Prahova
CATALIN POPESCU - Prahova
MIHAI BARBU - Valea Jiului
GHEORGHE TUDORAN - Arad
SERGIU PARCUTIU - Arad
DANTE M.C. SEDAN - Timiș
VICTOR PIETREANU - Teleorman
FLORIN CUCUREZANU - Teleorman
IOAN GAVRILĂ - Tulcea

Redacția și administrația:
Calea Victoriei nr.133, et. 2
Tel. 650 41 25
Fax. 650 64 44
70 179 - București - sector 1
Cont virament nr. 4510501106
B.C.R. filiala S.M.B.

Tehnoredactare computerizată:
RL-Info Team

Şefi tură calculator:
Aurel Neagu
Mihnea Radu

Tipar executat de tipografia:

România liberă

ANUNȚ

ASOCIAȚIA INGINERILOR PNTCD va ține marți, 14.12.1993, adunarea generală lunară, la sediul central. Sunți invitați să participați la membrii asociației.

Secretar

Ing. R. Sindilaru

COMUNICAT

Organizația Muncitorilor Centrală a PNTCD anunță membrii simpatizanții săi că **joi 9.XII.1993, la 17.30** în sediul central din B-dul Carol I, nr. 34 în sala de ședințe din Corpul B, etajul 2 va vorbi dl av. **Toma Iosif Popescu**, reprezentantul PNTCD în Polonia, Cehoslovacia și Finlanda, pe tema **"EVENIMENTE IMPORTANTE DIN ACTIVITATEA PNTCD ÎNAINTE DE RĂZBOI ȘI DUPĂ RĂZBOI"**.

Dreptatea

În Piaţa Palatului Regal

Năjunea română a sărbătorit Marea Unire din decembrie 1918

La Alba Iulia reprezentanții Puterii – bine ilustrată de vechi nomenclaturi și tribaduri ai defunctului dictator – a organizat un spectacol festivist strident. Acolo că, puterea, a putut realiza – mai era oare nevoie? – imensa prăpastie ce se adâncește zî de zî între ea și năjunea română.

La Bucureşti zeci de mii de oameni s-au adunat în Piaţa Palatului Regal și a Revoluției Române pentru a sărbători cele trei sferturi de veac de la Marea Unire împreună cu reprezentanții partidelor componente ale Convenției Democratice din România. Au venit cum au putut, fără convocator, fără autobuze plătite tot de bietul contribuabil, pe o vreme geroasă și vântoasă.

Zecile de mii de participanți – se avansează cifra de aproximativ 100 000 – au sosit din toate regiunile ţării, din Moldova și Ardeal, din Oltenia și Dobrogea; erau de toate vîrstele, de la copiii, ținuți pe umăr la veteranul glorios, Cavaler al Ordinului Mihai Viteazul; erau de toate profesiile și aveau, bineînțeles, toate opțiunile politice.

O dată mai mult, Convenția Democratică demonstrează forță de a reuni toate categoriile socio-profesionale nemulțumite de mizeria patronată de guvernantii postdecembriști.

Po bună dreptate domnul Cornelius Coposu, președintele Partidului Național Tărănesc Creștin Democrat, referindu-se la festivismul bălgărean, la spectatorii și actorii de acolo, spunea: "Noi sărbătorim aici cu poporul nostru care e Tara adevărată pentru că nu am vrut să stăm alături de cei care calcă cu cinism în picioare drepturile elementare ale omului, care au refuzat să-l primească la sărbătorirea celor 75 de ani de la Unire pe Regele Țării. La Alba Iulia i-am lăsat singuri să-și sărbătorescă numărul morților, numărul celor întemnițați, suferința pe care au făcut-o acestui popor răbdător. Sărbătorirea noastră este umbrită de lipsa dintre noi a fraților de pește Prut. Nădăduim că Dumnezeu ne va ajuta și, la proxima aniversare, vom fi toți împreună, toți frații români din granițele etnice ale neamului românesc".

Participanții – fără a fi nevoie de activiști sau benzi imprimate cu sloganuri – au

scandal minute în sir numele Marei Absențe, M. S. Regele Mihai I al României și cel al provinciilor samavolnic răpite.

În cuvântul său, dl. Vintilă Brătianu, descendent direct al făuritorilor de istorie românească, a evocat, la rându-i importanța actualui din 1918 și prin urarea de la sfârșitul discursului – "Să trăiască Regele!" – implicit se sublinia rolul major jucat de Dinastia Regală a României în întemeierea României Mari.

Unitatea de acțiune a Convenției Democratice din România își are sămburtele cu siguranță pe Platoul Romanilor, la Alba Iulia, când cele două mari partide românești transilvane și-au dat mâna în vederea realizării visului secular, afirma pe bună dreptate dl. Sergiu Cunescu, președintele PSDR.

Un aspru rechizitoriu al politicii promovate de actualii guvernări l-a făcut dl. Constantin Ticus Dumitrescu, președintele AFDPR atunci când spunea: "Roman, Stolojan, Văcăroiu și, depinde numai de noi ca lista să fie și mai lungă, n-au fost decât simpli figuranți în mâna omului care a preluat, direct sau indirect, de la Nicolae Ceaușescu atribuibile Puterii. Mesajul timpului de astăzi: Hai să dăm mâna cu mâna să cerem noi alegeri, dar numai după ce vom afla tot adevărul ce s-a petrecut în această țară și Punctul 8 de la Timișoara va deveni literă de lege. Așa să ne ajute Dumnezeu".

"Suntem aici ca să ne spunem unii altora că România viitoare depinde de noi. Trebuie să avem încredere în ea, trebuie să avem încredere în noi înșine", spunea distinsa și sensibila poetă Ana Blandiana.

Cele rostite la tribună și răspunsurile mulțimii trebuie să fi produs frisoane Puterii, chiar dacă ea zâmbea aplaudacilor năiniș și camerelor de luat vederi.

Tara se mișcă, amortea din sufletele oamenilor începe să dispară, adevărul iese la lumină. Iar "consensul" cotoceanist nu mai este decât un palid vis. și el se destramă cu repezicuie!

Ștefan Caliga

Politia si-a făcut corect datoria

La sfârșitul mitingului din Piața Revoluției, coloanele de demonstranți s-au îndreptat către Piața Universității. O parte dintre ei s-au dus la metrou, iar altă parte au rămas propuși de gardul de fier. Se strigă "Jos Iliescu!". Radioemisoriile polițiștilor au intrat în acțiune. Polițiștii strâng rândurile spre a face față mulțimii care vrea să pătrundă la troiță. Trebuia menținută ordinea și fluența circulației. Cordonul poliției a cedat. Câteva zeci de demonstranți au pătruns în perimetru monumentului, unde s-a încins Hora Unirii.

O parte dintre ei au ieșit din horă și s-au retras, rămânând o mână de tineri colorați ce s-au grupat strigând "Jos Iliescu!" și "Veniți cu noi, veniți cu noi!". E clar, se încerca o diversiune. Se căuta blocarea circulației, fapt ce nu s-a petrecut. Cui folosea aceasta? Cine trebuia compromis? Dar de data aceasta poliția a fost la înălțime. Totul s-a terminat în cea mai desăvârșită ordine.

Petru Gheorghe

Ziua Națională a României a fost sărbătorită și la New York

Ceremonia prilejuită de sărbătorirea Zilei Naționale a României a demonstrat și aici la New York, că în ochii autorităților există cel puțin două categorii de români. Contra celor afirmate de Consulul României la New York: "consulatul este pentru toți români, fiind un organism tehnic", invitațiile pentru a participa la sărbătorire au fost destul de selective.

Dl Consul General Gheorghe Dumitru, a uitat de existența reprezentantului P.N.T.C.D., Dl Ion Stere și de existența oficiului ziarului DREPTATEA în SUA. Omisiunea apare cu atât mai ciudată cu cât Dl Stere a participat în comisia electorală pentru alegerile președintelui și a parlamentului în 1992; iar corespondentul ziarului nostru este acreditat de Oficiul de Presă American.

La ora 17.30 ora N.Y. a fost oficiat un Te Deum. Recepția care a debutat printr-un program artistic a strâns un număr de români aleși după criterii misterioase. Au fost invitați și reprezentanți ai ziarelor de limbă română care apar la New York. A fost probabil, o recepție despre care nu era bine să se afle în Tară prin intermediul unui ziar al opozitiei.

Astfel Misiunea Română pe lângă ONU ne-a reamintit tuturor ceva foarte important: Noi suntem Opoziția! și... da, există două feluri de români, chiar și în exil: "oamenii de bine" și opozitia.

Silvia M. Dutchevici

La Alba-Iulia, adevărata sărbătoare a început după plecarea oficialităților

Momentul Alba-Iulia a fost tem în ceea ce privește Puterea. Discursurile, care inițial se hotărâse să se rostească pe parcursul unei ore, au durat doar patruzeci de minute. E drept că la începutul discursului său președintele Iliescu a fost fluerat, însă ulterior atmosfera s-a răcit până la indiferență. La nici o sută de metri de tribuna oficială, în apropierea sănțului cetății, un grătar pe care sfârâia învăluiri în nori groși de fum sute de mititei, a polarizat în timpul speech-urilor valuri succesive de oameni. Au fost consumate cu același spor și semințele de bostan, vodca, lichiorul și coniacul ce se găseau din belșug langă grătare. Tot în timpul în care dl Iliescu se adresa celor prezenți, doi întreprinzători oferă să vânze casete audio cu Veta Biris, Ștefan Hrușcă și ABBA. Cum acestor casete li se face probă înainte de a fi cumpărate, am avut ocazia să ascultăm discursul președintelui Iliescu pe un fond muzical mai puțin anotănat decât cuvântarea propriu-zisă.

Entuziasmul mulțimii a crescut numai după plecarea oficialităților când toată lumea a respirat ușurată. S-a ridicat starea de asediul din oraș, au dispărut lunetiștii de pe acoperișuri și teama celor convocați de a nu-și interpreta corect rolurile învățate. Oamenii au scos mâncarea și băutura din sacoșe. S-a cântat foarte mult și s-a dansat chiar și Hora Unirii. Orașul a cunoscut o animație ieșită din comun, care însă aducea mai degrabă a petrecere, a ciumetrie, lipsind solemnitatea proprie unei sărbători a Zilei Naționale.

Trebue remarcat faptul că la adunarea de la Alba Iulia au participat și grupuri organizate ale opozitiei, care într-o tăcere deplină au purtat portrete ale M.S. Regele Mihai I de România. Un astfel de grup a fost organizat de către dl. Ioan Pop, membru P.N.T.C.D., din organizația Bădăcin. Domnia sa ne-a

declarat: "Noi am venit aici în fiecare an și nu am dorit ca de data aceasta să stricăm tradiția. Mai mult, într-un soi de schimb de generații am adus și elevi de la școala generală de la noi din Bădăcin."

În ceea ce privește televiziunea, ni s-a confirmat existența și la Alba Iulia a sănumitului "car de fugă", car tv. ce are rolul ca în cazul declanșării unor evenimente nedoreite de către oficialități, să arate pe micul ecran telespectatorilor, păsările, rămurele, flori etc. Mai mult decât atât se pare că subalternii lui Everac au transmis în ziua de 1 Decembrie înregistrarea manifestării de la Alba Iulia, e drept cu numai două minute întârziere față de timpul real.

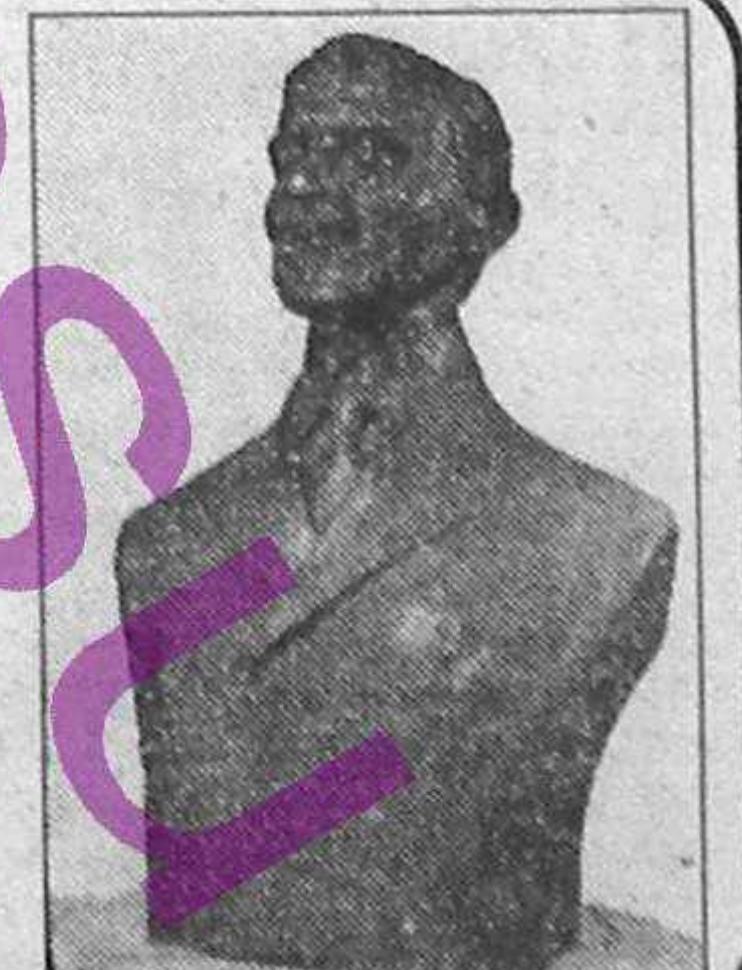
În cenușiul oficial al sărbătorii de la Alba Iulia a existat totuși o pată de culoare. În frunte cu dl Petre Roman, staff-ul Partidului Democrat (FSN), la sfârșitul slujbei religioase, a refuzat să urce la tribuna oficială și s-a amestecat în mulțime. Acest fapt a determinat strigătele de simpatie și aplauzele - într-o atmosferă totuși reținută - a unei părți din mulțime.

Foarte interesantă ni se pare afirmația unei oficialități din oraș potrivit căreia la manifestările la care au fost prezente oficialități, locuitorii maturi ai orașului au fost practic absenți. În schimb copiii de la școlile generale și licee au fost aduși în lungi coloane și într-o disciplină relativă, fapt ce a determinat o agitație și o foială continuă în masa de oameni. Foarte simpatici au fost și tinerii care purtau pancarte pe care erau scrise numele județelor României Mari. Simpatici fiindcă erau toți de la liceul pedagogic din localitate și pentru că după zece minute, plăcintă au cam sters-o înainte ca ceremoniile minuțios regizate să ia sfârșit.

Ovidiu Pătrășcanu

Iuliu Maniu la Alba Iulia

Printre cele douăzeci și două de busturi reprezentând pe făuritori României Mari, care s-au dezvelit la Alba Iulia în ziua de 1 Decembrie 1993, pe aleea din fața Muzeului Unirii, figurează și acela al lui Iuliu Maniu, datorat sculptorului Grigore Minea, din București. Specificăm faptul că bustul celui mai mare bărbat politic al României moderne se află în capul coloanei întregitorilor de țară.

Necesitatea unei legi serioase de sponsorizare și mecenat (II)

În Camera Deputaților se află în discuție Legea sponsorizării. Nu știm când se vor încheia discuțiile acolo și când legea va fi prezentată și în Senat, dar sperăm că mai curând posibil, pentru că, de o lege a sponsorizării este o acută nevoie astăzi în România. Până atunci, vă vom prezenta câteva aspecte pe care le considerăm absolut necesare a fi înțelese.

Sponsorizarea în sine este o activitate promocională care astăzi a atins în lume un foarte înalt grad de dezvoltare. Cheltuielile de acest gen continuă să crească, atingând în prezent 4% din bugetul total promocional al celor mai multe firme. De fapt, sponsorizarea a devenit astăzi principala sură de finanțare a activităților culturale și sportive, care solicită sume tot mai importante de bani. Reglementarea juridică a sponsorizării este însă destul de dificil de realizat, deoarece este pentru firmele sponsorizatoare destul de riscață.

Este evident că în România o asemenea lege este absolut necesară, mai ales că, după cum se știe, pe de o parte bugetele de stat privind sportul și cultura sunt insuficiente, iar pe de altă parte, compoziția acestor domenii *nici nu mai trebuie să aștepte mult de la stat*.

În acest context, firește pe scurt ce reprezintă sponsorizarea și cum trebuie percepută: care este regimul actual juridic și fiscal al sponsorizării în România; ce ar trebui să reprezinte o lege serioasă a sponsorizării în România de astăzi.

Cum trebuie înțeleasă și percepția sponsorizarea

O primă observație generală: prin sponsorizare, firmele private sau de stat, într-o economie de piață, își demonstrează gradul lor de implicare și responsabilitate socială, teză susținută ferm de democrația creștină (deși, firește, nu numai de ea) prin conceptual său esențial: *economia socială de piață*.

Acestei observații generale î se pot adăuga și altele la fel de importante. Sponsorizarea este în esență o tehnică de marketing integrată ca atare în bugetele firmelor, care are avantajul că se evită deprecierea ei prin agresivitate și supraîncărcare informațională. Contactul firmelor cu piața se face în condiții noncomerciale, ceea ce îi dă caracterul unei receptări mai eficace.

Și o ultimă observație. Din ce domeniu face parte sponsorizarea: publicitate, promovare, relații publice? Răspunsul ar fi: are căte ceva din fiecare. De exemplu, ea se plasează, în ceea ce în

lumea occidentală se numește "publicity", ceea ce ar însemna propagandă, și nu un "advertising", adică publicitate. Motivul este că prin sponsorizare nu se comunică toate caracteristicile produsului, ci doar se diferențiază un semn al firmei (marca, denumirea etc.).

Primele forme de sponsorizare modernă au apărut în S.U.A. deși inițial termenul în sine (*sponsorship*) avea un sens mult mai restricțiv (o firmă plătește realizarea unui anunț program radio, TV în schimbul timpului pentru publicitate).

Între timp, s-a produs o accentuată diversificare a sponsorizării. Astfel, în sport, pe lângă sporturile și manifestările ce au beneficiat de timpuriu de sponsorizare, precum Turul Franței, circuitul Paris-Dakar etc., au intrat în "attenția" sponsorizării și altele mai puțin spectaculoase, cu o priză ceva mai redusă la public: canotaj, schi, atletism. În domeniul *cultural* sunt avute în vedere toate formele de manifestare culturală. În fine, sponsorizarea s-a orientat în ultima perioadă spre *acțiuni cu caracter umanitar*, spre exemplu, sprijinirea învățământului, știință etc.

Câteva aspecte semnificative:

Prima s-a dezvoltat sponsorizarea sportivă, chiar de acum două decenii, de pe la începutul anilor '70. De atunci până astăzi, din motivele de înțeles, a rămas obiectivul principal al sponsorizării de către diverse firme.

Sponsorizarea culturală, apărută cam la un deceniu după cea sportivă (pe la începutul anilor '80), are o frecvență tot mai mare astăzi. Spre deosebire de sponsorizarea sportivă, exitarile firmelor au fost mult mai mari datorită mai multor cauze: participantul la evenimentul cultural, indiferent de gen, este de alt tip și poate fi mult mai sensibil față de spectatorul sportiv, la o anumită frecvență a sponsorilor; grupul căruia se adresează, spre deosebire de cel de sport, este mai mic și însă prezența lui în mass-media, mai ales televizată manifestării culturale, este mai slabă.

Nu trebuie uitat nici că sponsorizarea în domeniul cultural îmbrăcă și forma de sprijinire a unor indivizi, artiști sau viitori artiști, pornind de la ajutoare materiale (până la burse de studii, onorarii de concert, cumpărarea de instrumente muzicale etc.).

Iată câteva exemple: Turneul din Germania al Orchestrei Filarmonice din Londra, dirijor Yehudi Menuhin, a fost sponsorizat de firma "Campari", montarea și prezentarea operei "Einstein pe plajă", de Phillip Glass, (regie Robert Wilson) de firma Daimler benz, firma "4711" de parfumuri din Köln a

sponsorizat (300.000 D.M.) o pictură artistică pe peretei unei stații de metrou din Köln etc.

În fine, sponsorizarea socială se află doar la începutul său deocamdată în vedere acțiuni și persoane ce activează în domeniul socio-politic, având ca preocupări principale: protecția medii, higiena socială și sănătatea, cercetarea științifică.

In ce privește acest ultim domeniu, pentru a nu se creă confuzie între bugetele de cercetare ale firmelor și sponsorizarea printr-o firmă a cercetării științifice, subliniem că sponsorizarea printr-o firmă în mod concret constituie de fapt o suportă specială pentru cercetarea în domenii ce interesează firma.

În fine, diverse activități sociale, ca de exemplu lupta împotriva SIDA etc., reprezintă o altă direcție importantă de sponsorizare socială din partea firmelor.

Radu Vass

(Va urma)

Structura exporturilor și importurilor României

În primele 9 luni ale anului 1993 (în paranteze, situația în aceeași perioadă a anului trecut) în % este următoarea:

produse industriale - 43,7(53,1)	produse industriale - 36,6(31,9)
bunuri din carne - 39,3(29,3)	bunuri de consum - 24,9(21,6)
produse energetice 11,0(11,5)	produse agricole - 16,0(17,0)

Scăderea importurilor de produse energetice este importantă și este determinată de scăderea importului de petrolier brut (cu 41%). *Factura energetică*: scăderea importului pentru energie are însă un impact foarte serios, dacă nu decisiv în starea generală a balanței de plată externe, mai des în deficitul tranzacțiilor din contul curent.

Situată în primele 9 luni ale anului 1993 se prezintă astfel din acest punct de vedere; în paranteze fiind situația în aceeași perioadă în milioane USD a anului trecut:

Deficitul balanței comerciale	- 1023,8 (-898,2)
Factura energetică	- 596,3 (-819,1)
din care:	
petrol brut (import)	- 329,2 (-557,3)
produse petroliere(export)	+239,5 (+254,6)
gaze naturale	- 313,1 (-163,4)
energie electrică	- 46,6 (-128,8)
combustibili naturali	- 146,9 (-230,2)

Tendințele industriei prelucrătoare

Deși se recunoaște că directorii de întreprindere "au anumită reînșere" (de fapt, nu este vorba de loc de o "anumită"), în aprecierea activității economice în trimestrul IV, se consideră de către autorii unei Anchete de conjunctură în industria prelucrătoare (studiu de conjunctură economică - S.C.E, nr. 4, oct. 1993) că "se estimează" pentru trimestrul IV "o creștere ușoară a producției". Problema este că această "creștere ușoară" o va face industria prelucrătoare și se apropie de nivelul din 1992(!). Semnificativ, nu-i însă.

In fond, se recunoaște implicit că de fapt, și la urma urmei, nu este vorba de nici o "ușoară creștere", pentru că în metalurgie, chimie, celuloză, hârtie și carton, produse din minerale nemetalice tendința este de declin, iar celelalte "moderate" pentru ramuri producătoare de bunuri de consum și mijloace de transport, sunt marcate de "influența factorilor de sezonialitate".

Se estimează că în cauză o creștere de comenzi în trimestrul IV și se are în vedere și piata externă.

Cauzele principale ale nereușitei în domeniul producției fi:

- dificultățile financiare (platile întârziate de la beneficiari și dobânzile bancare) considerate ca atare, doar de 23% și respectiv 19% de cei intervievați!

- mai importantă este însă cererea internă și externă insuficientă: 29% din cei intervievați, iar lipsa de materii prime nu a întrunit decât 16% din opinii!

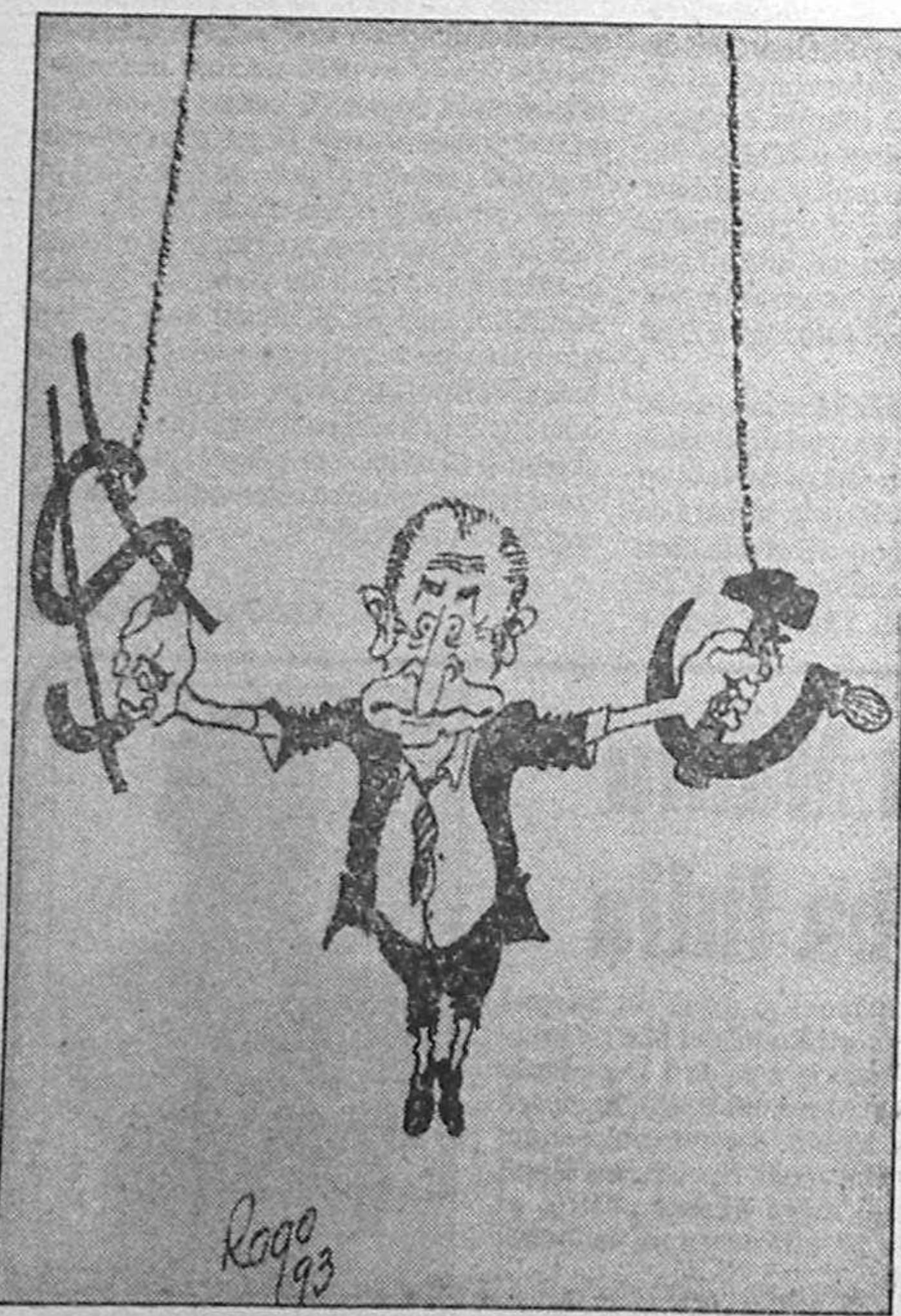
Oricum, peste jumătate din cei intervievați utilizează mai puțin de 70% din capacitatele existente, doar 5% din ei consideră aceste capacitați ca insuficiente.

Sectorul privat are altă părere

Această anchetă a dat printre întreprinzătorii privați alte rezultate: majoritatea managerilor (este bine că ei sunt numiți astfel și nu directori ca la întreprinderile de stat) nu numă că optează pentru menținerea aceluiași număr de angajați, dar și pentru angajarea de forță de muncă suplimentară.

Astfel că cea mai mare majoritate consideră că este insuficientă capacitatea existentă de producție. Investițiile prevăzute pentru anul viitor vizând extinderea acestora (în acest scop). (R.V.)

Dana Popescu

EMISIUNE FILATELICĂ JUBILIARĂ “75 DE ANI DE LA MAREA UNIRE”

Reproducem integral emisiunea filatelică închinată unirii Marii Uniri de la 1 Decembrie 1918 de la Alba Iulia, emisiune pe care am prezentat-o în numărul precedent al săptămânalului nostru.

MATERIALE FILATELICE ANIVERSARE

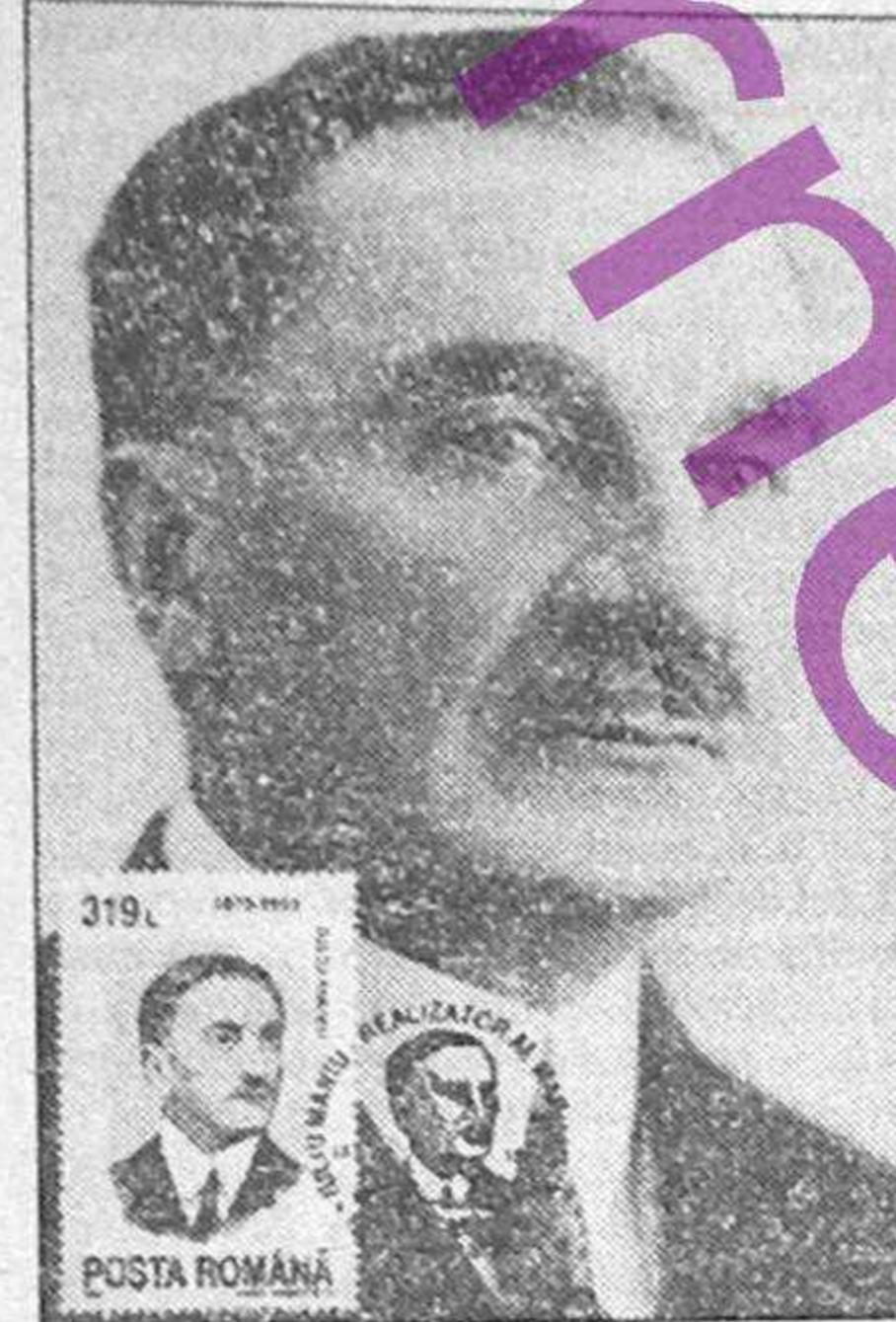
În cadrul Asociației Filateliștilor București am realizat pentru jubileul celor 75 de ani de la Marea Unire de la Alba Iulia o ștampilă filatelică figurativă, un plic omagial și o ilustrație maximă.

Ștampila îl prezintă pe Iuliu Maniu, principalul artizan al Marii Unirii de la Alba Iulia de la 1 Decembrie 1918.

Ilustrația plicului redă cele 4 mari principii pentru care Iuliu Maniu și-a închinat viața.

Ilustrația maximă reproduce un portret de maturitate al mareului om de stat român.

Liviu Tudoraș

Scepticul incurabil Profitabila substituire

Nă se atrage comercial atenția că presa ne îngâlă. Toată presa. Ceea ce e destul de trist. Sau doar aproape toată? Nici aşa n-ar fi prea vesel. Comercial, adică într-o reclamă care propune... un ziar! Ar fi oarecum straniu dacă acest în pregătire ziar - căci nu se priește - nu s-ar deosebi radical, în virtute, de toate sau, repet, de mai toate celealte. Ei bine, *Vocea României* va pune, în premieră universală, adevărul și numai adevărul, exact ca în fața judecătorului, și, dacă nu cu jurământ, atunci pe cuvânt de onoare. Cât are.

Adică țara întreagă va glăsui de aici înainte prin mijlocirea unei singure publicații cotidiene, săptunind despărțirea apelor de pământ, ca în litera Bibliei și oferind, în fine, fiilor acestor plaiuri măntuirea ce nici nu mai era așteptată, de a afla, în mîile sale fețe, cheia fiecărui eveniment, semnificația, urmările acestuia, iar când nu va fi poménit, revelația că el nici nu s-a petrecut. Cu tonul infailibil al oficialității, cu dignitatea absolutului.

Da, întocmai. O problemă niciodată rezolvată până acum pe plan mondial își găsește soluția aici, în înghețata urbe a lui Bucur, în valea troienită a Cotrocenilor. Căci nou organ se mărturisește a fi al Puterii, al dlui Ion Iliescu în persoană, al dlor Năstase, Văcăroiu, Dumitrașcu etc. - distinși bărbați cărora soarta le acordase până mai ieri tot ce-și doriseră și visaseră, ba chiar mai mult, nu însă și un ziar. Acum, că vor dispune de soprana lor pe mai multe registre, le dorim s-o păstreze, chiar când vor fi în opozitie, detestabilă împrejurare, dar care nu poate fi în eternitate evitată.

Noi, sărmanii, vom scrie mai departe că afară - și în multe, multe case - e îngrozitor de frig, pe când gazeta guvernamentală va avea alegerea între a se văta pe caniculă sau a explica în ce fel fură căldura din cămine adversarii regimului, probabil turnând apă pe coșuri.

Noi vom vorbi de mizeria îngrozoitoare a românilui, dar *Vocea României* va acoperi acest suspin cu clinchetul cupelor de şampanie, fiind pe deplin adevărat că acest delicios lichid se consumă din plin în saloanele cu mari candelabre de cristal ale Puterii. Cei ce îl dădeau pe gât prin delegație în anii comunismului grosolan, îl degustă acum pe cont propriu, la vremea comunismului rafinat. Iar pe un asemenea drum este de presupus că până și buletinile meteorologice vor dări esențial...

Ar mai rămâne un singur punct de lămurit, un flocușet, o muscă de tipar: de ce se intitulează acest ziar *Vocea României* și nu *Vocea Cotrocenilor*, cum cu mult mai potrivit s-ar dovedi, fie și cu o singură picătură de bun simț? Căci nu întreaga Românie și nu toți români încap în căciula brumărie cu marginile întoarse ale dlui Iliescu Ion, oricât ne-am zbuciuma statistic. Cândva, o Tribună a României apărea pentru uzul exclusiv al românilor din străinătate, în naivă iluzie de a-i emoționa cu pozele unor minunate priveliști și monumente încă nedemolate, și anume spre a-i reduce degrabă în republica socialistă. Să fie *Vocea României* alter-ego-ul acelei defunite publicații, destinat să miște inimile românilor aflați în exil în propria lor patrie?

Dorim noii publicații să se bucure de tot succesul pe care, de pe acum, îl merită, după felul în care și face loc sub soare. Nu ne îndoim că și va ține promisiunile, ceea ce ne face cu atât mai curioși să-i cunoaștem semnăturile, dintre care tragem nădejdea că nu vor lipsi cele ale unor intelectuali ce nu fac nici un fel de politică, și asta printr-un miracol numai de ei cunoscut. și nici ale unor cititori entuziaști, fabricați în ceasuri de grea migrenă de redactorul cu leafa cea mai mică.

Barbu Cioculescu

O vizionă modernă asupra doctrinei creștin-democrate Partea a IV-a - Tradiția creștină în Europa Centrală

În partea I am prezentat necesitatea promovării creștin-democrației în lume prin creșterea importanței factorului "independență", însă în condițiile păstrării "autenticității" și "autonomiei" partidelor creștin-democrate.

În partea a II-a am arătat că extinderea și întărirea Internaționalei Creștin-Democrate implica angajarea internațională care trebuie să stea în centrul preocupărilor fiecărui partid creștin-democrat.

În partea a III-a s-a subliniat necesitatea unui program global - o nouă Chiară a Internaționalei Creștin-Democrate - care să fie rezultatul dialogului între partidele creștin-democrate, cuprinzând mesaje realiste adresate în special noilor generații.

În continuare, ne vom opri asupra ultimului capitol: "Tradiția creștină în Europa Centrală" al essului "Un legături cu vînturii", scris de Joe van Geenip, directorul Institutului de Cercetări Creștin-Democrate din Olanda.

Evenimentele din Europa Centrală din anul 1989 au fost, în mare parte, rezultatul rezistenței oamenilor care au crescut necontent în mesajul libertății. Impulsul revoluționar a venit atât din partea unor solitați curajoși, cât și a unor organizații sociale, ambele situații având în comun implicarea bisericii sau a unor lideri ai bisericii.

Se poate face o paralelă între mișcările sociale și politice din 1989 și cele creștine din Europa Occidentală de la sfârșitul veacului trecut și din prima parte a celui actual. În amândouă cazuri, se remarcă alianțele între

organizațiile de masă și liderii bisericii naționale în lupta contra "sărăciei" și "oprimeșii". Totuși, există o diferență remarcabilă între mișcările actuale din Europa Centrală și cele de la începutul secolului din Europa Occidentală, când mișcările sociale-creștine au avut sansa să se transforme din "protest" în "organizații" care s-au străduit (și au reușit) să dea forma unei noi societăți. La baza acestui proces a stat concepția conform căreia "bunăstarea este adusă de armonie și nu de luptă socială".

În Europa Centrală, mișcările de protest au ajuns la putere fiind însă detumate spre un

"capitalism sălbatic". Consecință: educația, ca și sănătatea, este preluată, în general, de mâini private cu scopul creării profitului, iar mass-media răspândește mesajul "consumului".

Autorul susține că soluția "capitalismului sălbatic" nu duce la reconstrucție socială și propune o politică bazată pe următoarele principii:

- recunoașterea rolului protecției sociale reale, "de la săracie la bunăstare";
- adoptarea conceptului unei economii de piață orientată social și ecologic, opusă "capitalismului sălbatic";
- protejarea cadrului necesar schimbului liber de valori autentice.

Reconstrucția presupune ajutorul organizațiilor neguvernamentale din Europa Occidentală, care să fie mai mult decât un simplu ajutor financiar. Este nevoie de "know-how" pentru:

- organizarea sindicatelor;
- funcționarea asociațiilor proprietarilor agricoli;
- organizarea sistemelor de securitate socială;
- educația liberă;
- mass-media independentă;
- pregătirea cadrului legislativ;
- organizarea sistemului de sănătate;
- reconstrucția structurii societății;
- etica socială;
- funcționarea democrației.

Pe această bază, fundația Eduardo Frei a început organizarea unor cursuri pentru scolarizarea noii clase conducețoare, fiind cea

mai avansată în acest domeniu. Inițiativele și programele organizațiilor neguvernamentale pentru care se solicită sprijinul fundației trebuie să seosească în timp util și să se bazeze pe o cerere explicită, astfel încât să se poată da o mână de ajutor reconstrucției economice, sociale și morale a Europei Centrale.

Evoluția moralei creștine în societate a condus, în timp, la apariția creștin-democrației, care a promovat dialogul permanent între persoane și sistemul instituțional. În consecință, este necesar ca democrația creștină să aibă inițiativă și să participe la construcția unei societăți democratice, atât la nivel național, cât și global, prin intermediul Internaționalei Creștin-Democrate.

Prof. dr. Virgil Petrescu
Dr. Dan Cutoiu

FOUNDATION
FOR INTERNATIONAL
SOLIDARITY

EDUARDO FREI

DR. KUIPERSTRAAT
2514 BADEN BADEN
THE NETHERLANDS
+ TEL. 31 70 3424445
+ FAX 31 70 3561501

Organizația Centrală Muncitorească a PNȚCD sustine cu consecvență o inițiativă valoroasă

A intrat de multă vreme în obișnuința Organizației Centrale a Partidului Național Tânăresc Creștin Democrat, ca în fiecare joi după amiază să organizeze în sala de ședință de la sediul său din bd. Carol 34, reununi cu membri și simpatizanți la care personalități de seamă, nu numai ale Partidului, să facă expoziții pe diferite teme de interes major.

Au luat cuvântul atât truncașii ai PNȚCD, începând cu președintele Corneliu Coposu, ai diferitelor organizații democratice Constantin Ticle Dumitrescu, Simion Mozincescu, slujitorii ai Bisericii ca preotul Simion Mehediu și mulți alții. "Dreptatea" își face o onoare din a mediatiza aceste conferințe al căror impact în rândul auditorilor (fără nicio restrâns) și al cititorilor este deosebit de puternic și favorabil în același timp.

Dreptatea

DL. Iulian Crețu a expus pe larg greutățile cu care se confruntă Administrația locală

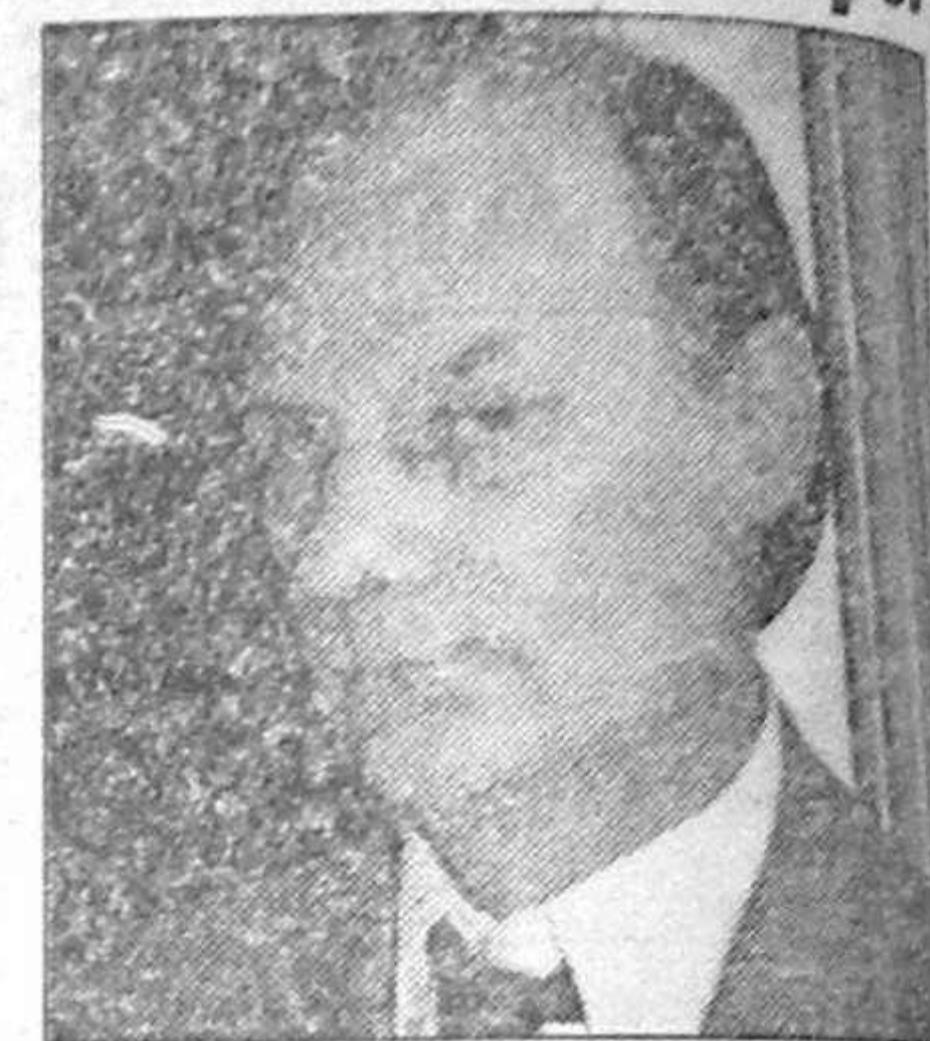
"Administrația locală".

● Interesul a fost și de data aceasta la cotele cele mai înalte, dar fiind impactul permanent pe care îl au mai toți cetățenii cu diferite aspecte ale Administrației locale, cu neajunsurile ei sporite la ora actuală. Motivele reale ale acestor neajunsuri aveau nevoie să fie spuse odată pe larg și răspicat, lată-le pe scurt: ● Alegerile locale din 1992 au adus doar o schimbare de formă, dar nu și de fond a elementelor fundamentale; au rămas elementele strategice care constituie o frână extrem de puternică în calea măsurilor benefice. ● Nu s-au modificat în măsură semnificativă vechile structuri care sunt apărate de toți factorii Puterii, numiți și nu aleși, cum este prefectul a cărui autoritate este foarte mare și nejustificată. ● Prima frână este aceea a bugetului care este mai mult decât o frână, este o barieră, atâtă vreme cât bugetele primăriilor - și nu este vorba numai de București - sunt la cheremul organelor centrale ale Puterii. ● Legea 69 după care funcționează organele Administrației locale prevedea ca în termen de maximum 6 luni de la apariția ei să fie elaborate completările

printre care și Legea bugetelor locale: nici adună nu se întrevede la orizont. ● Municipiul București a realizat în anul prezent 780 de miliarde lei venituri, înălțate însă în întregime de bugetul statului. Dar pe când în alte țări civilizate organelor locale le revine până la 35% din aceste sume, Capitalei i s-au dat doar 70 miliarde. Ca total să fie și mai păgubos, fondurile ce se alocă apar abia în luna a șaptea a anului. ● Mai mult, Guvernul fixează dinainte după criterii proprii destinația fondurilor ce trebuie cheltuite exact așa cum se indică. Se mai stie că multe cheltuieli necesită în prealabil studii și proiecte care durează, iar dacă mai este vorba și de licitații care au durată obligatorie de 90 de zile, este lese de calculat cum și în ce condiții se pot angaja cheltuieli de către primărie. ● Ele sunt împinsă căt mai mult posibil prin aceste procedee pentru a nu putea fi efectuate. Scopul acestor acțiuni este ca sumele să rămână necheltuite și să se întoarcă la buget. și bineînțeles după asta, incriminări de incapacitate și incompetență. Tot în această idee, s-au mai repartizat municipiului București încă 45 miliarde cu exact trei luni înainte de sfârșitul anului. ● Faptul că majoritatea legilor și reglementărilor după care trebuie să se acționeze sunt ceaușiste, mai constituie la fiecare pas și în fiecare moment piedici cu mare pondere în activitatea zilnică. Acesta este și motivul pentru care actele normative, obligatorii prin chiar textul Legii 69 întârzie să apară de mai bine de doi ani. Sunt doar câteva din greutățile de care se izbește permanent Administrația locală a Bucureștiului. Ele necesită o abordare cu mult mai largă pe care sperăm să o putem realiza în viitorul apropiat.

F. Ioan

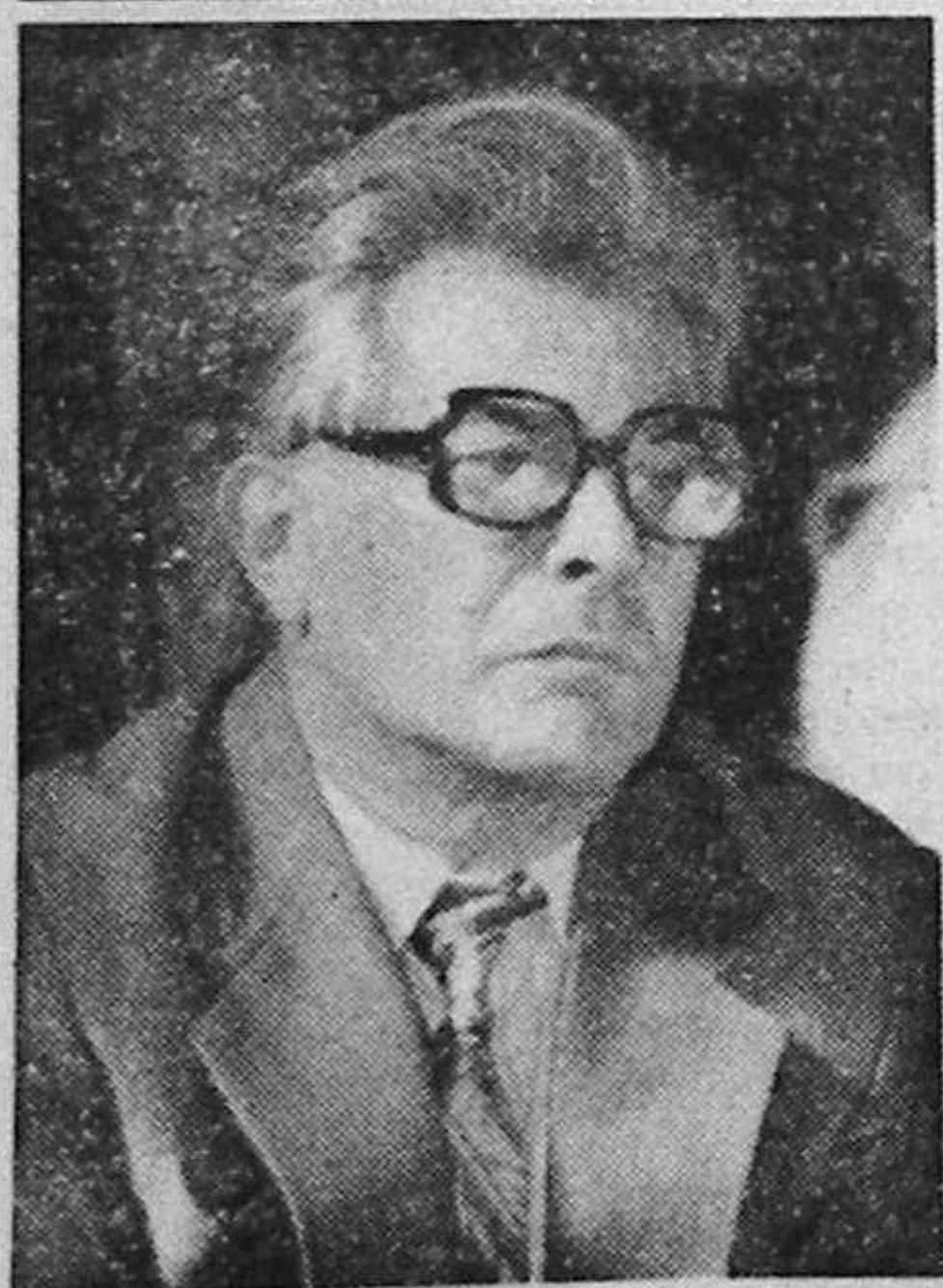
DL Urmă Spineanu a conferențiat pe o temă de mare interes: Contradicții și paradoxuri în România la intrarea în Consiliul European

O nouă reuniune a Organizației Muncitorești Centrale la sediul său din bd. Carol 34, ne-a prilejuit reîntâlnirea cu dl dr. ing. Urmă Spineanu, omul care face "săli pline", oriunde conferențiază. Tema a fost de data aceasta: "Contradicții și paradoxuri în România la intrarea în Consiliul European". De o largă întindere și profunzime, prezentând nenumărate aspecte, subiectul i-a permis vorbitorului o expunere de un interes captivant și de o mare ampolare. Ce nu poate fi cuprinsă în limitele unui articol de ziua. Ne vom strădui să spicuim câteva repere ce ni se par revelatoare. Repetând deviza lui Nicolae Iorga: "singura noastră speranță este munca" d-sa a adăugat precizarea: munca înțeleasă. Drept exemplu Cehia, în care baza refacerii accelerate este munca, dar gândită și bine orientată. Vizita lui Vaclav Klaus ne-a furnizat un exemplu strălucit, dar pentru cei ce vor să înțeleagă.

● Căci deși Cehia are o datorie externă de 10 miliarde de dolari iar o noastră este mult mai mică, totuși vecinii noștri stau mai bine din toate punctele de vedere și se îndreaptă vertiginos spre bunăstare. ● În timp ce ei aveau datorii înainte de a scutura jugul comunist, noi nu aveam datorii ci dimpotrivă un sold activ de 1.324 miliarde dolari și acum alergăm fără răgaz după împrumuturi ca să ne ținem zilele. ● Se face mare cauză a crescut producția de cărbune, dar în fond este cărbune plus steril, iar cheltuielile de curățire sunt foarte mari depășind limita admisibilă; de unde concluzia că nu este integratoare.

● Paralel cu creșterea numărului de ore prestate scade concomitent productivitatea. Se mai reclamă că s-a realizat o oarecare sporire a producției; dar dacă din ea 40% este vandabilă, pe costuri reprezintă 70%. Din cauza unei politici economice dezastroase se înregistrează un export de capital de circa 600-700 milioane \$, ceea ce înseamnă cam o tranșă FMI. Iar în jad infilația face revagii și tinde să atingă proporții de neimaginat. ● O măsură imediată ce se impune este privatizarea cu prioritate a sistemului bancar-financiar. Însoțită de retragerea că mai accentuată a statului din atribuțiile pe care și le-a asumat fără temei și transformarea societății românești într-o societate antreprenorială.

Hippocrat a lansat posteritatea faimosul său jurământ, care ar fi trebuit să fie pentru cei ce au îmbrățișat știința medicală o apropiere față de om și o mare responsabilitate față de societate.

Aderarea la jurământul lui Hippocrat,

Prin credință, umanism și înaltă competență profesională, dl George Calalb a devenit

"doctorul nostru"

situază medicul în rândul unei categorii superioare de specialiști.

Voi cita finalul acestui jurământ, pentru a fi cunoscut, dar și pentru a ne da seama că dintre medici se pot inscrie în acest citat:

"Dacă voi respecta acest jurământ și nu-i voi căca întru nimic, să-mi fie dat să mă bucur toată viața de meseria mea, cinstit fiind pentru totdeauna de oameni."

Dacă însă îl voi căca și voi deveni sperjur, să mi se întâmplă tocmai contrariul."

Medicul este în același timp și cetățean și ca atare trebuie să se supună și regimului politic al țării.

Din păcate, nu puțini medici au fost tentați de interese personale și au încălcăt jurământul.

Exemple numeroase au fost edificate pe timpul nazismului, când s-au comis adevărate crimi împotriva umanității.

Același lucru s-a întâmplat și pe timpul comunismului.

Atrași de "măririi" cu substanțiale beneficii materiale mulți medici au comis acte nedeme.

Spitalurile de psihiatrie în care opozenții regimului erau torturați, îmbolnăviți și uciși

prin iradiere, erau deservite de cadre medicale.

După ce "speranțele" revoluției au dispărut și situația protecției sociale a ajuns un vis, puțini medici mai persistă în păstrarea jurământului lui Hipocrat.

Pentru membrii PNȚCD care au dat cel mai mare număr de victime și suferinzi în perioada comunistă, era necesar amenajarea unui cabinet medical.

Iniciativa pornită cu tot susținutul de dl dr. George Calalb, care a cunoscut din plin obstrucțiile comuniste, a găsit sprijin în Organizația Muncitorească Centrală și a amenajat un cabinet de consultații de medicină generală, care s-a extins apoi cu un cabinet stomatologic, prin truda depusă de dna Ciurea din Organizația de Femei.

Munca depusă de dl dr. Calalb afinitatea sufletească și mai ales înaltă competență profesională, au făcut ca în scurt timp să devină stimat și iubit de pacienții care s-au înmulțit zi de zi, venind chiar și din provincie, iar celor ce nu se puteau deplasa, prin ziarul "Dreptatea" le dădea sfaturi și recomandări medicale.

Prin poștă le-a trimis medicamentele

solicitante pe care aceștia nu le puteau procura singuri.

Intervențiile sale benevoile, la orice oră din zi sau noapte și pe orice timp au salvat numeroase vieți, una dintre ele fiind chiar a mea.

Toate cele relatate sunt prea puține față de muncă depusă de dl dr. George Calalb și pentru toți care i-au primit statul și i-au simțit bolilele sa sufletului, a devenit "DOCTORUL NOSTRU".

Pasiunea profesională nu-i dă însă răgaz. Vrea să facă mai mult. Vrea să aibă un cabinet pentru aparatul necesar, bine utilizat spre folosul bolnavilor.

Pentru aceasta facem apel la Direcția Sanitară, la conducerea partidului, la prietenii și peste hotare și chiar la membrii și simpatizanții nostri, să sprijine pe "DOCTORUL NOSTRU" în tot ce dorește să facă pentru binele celor suferinți.

Victor Răducan
Prim-vicepreședinte al
Organizației Muncitorești Centrale

Dreptatea

Scrisoare deschisă către dl Paul Everac

V-am ascultat, de multe ori, "tableta" (poate cea mai importantă) prin televiziune (poate cea mai importantă) prin care trece societatea noastră, este criza morală. Dar, pentru depășirea acesteia, poporul român nu are nevoie de moralizările dvs. anacronice. Ele sunt ca un corp străin în organismul nostru social, încă bolnav, dar capabil să-l respingă pentru a se apăra. Dovada? Sutele de luări de poziții în presă, nici una laudativă. Vi se par puține domnule Everac? Acestea sunt numai cele care s-au manifestat în scris. Să știi că sunt zeci, chiar sute de mii cei care vă dezaproba.

Mărturisesc faptul că citindu-le, chiar dacă nu am fost de acord cu modul de (exprimare) manifestare a unora dintre aceste luări de atitudine, le înțeleg și, mai ales, înțeleg starea de spirit a celor care le-au scris.

Domnule Everac, "tableta" din seara de sămbătă 20 noiembrie a.c. a depășit orice limită a toleranței. De pe poziția înaltă de funcții, pe care temporar o dețineți, folosiți televiziunea pentru a vă războia cu cei care au criticat, într-un fel sau altul, atitudinea dvs.

Televiziunea nu este a dvs. și nici a specialiștilor care lucrează aici, cei mai mulți cu înalt profesionalism și dăruire. Ea este a țării și țara are nevoie de această importantă instituție.

Ca argument pentru "deschiderea" pe care această instituție o are ați arătat că multe personalități ale vieții noastre politice, sociale, economice și culturale au avut posibilitatea să-și expună punctele de vedere în legătură cu problemele cu care societatea noastră este confruntată. Dar este absolut normal ca lucrurile să se petreacă astfel. Avem nevoie de soluții, avem nevoie de adevar.

Faptul că ați admis ca aceste personalități să-și expună prin televiziune punctele de vedere într-o problemă sau alta, nu este un merit al dvs., este obligația pe care o aveți în calitate de conducător al acestei extrem de utile instituții. Nu aveți voie însă, domnule Everac, să folosiți această instituție pentru a vă războia cu cei care, pe bună dreptate, nu vă agreează păreri. Folosiți presa, aşa cum au făcut-o și o fac cei care vă

critică sau, pentru echitate, transmiteți prin televiziune și articolele, poezile, epigramele etc. scrise la adresa dvs.

Și acum o ultimă problemă. La emisiunea de sămbătă, 20 noiembrie, printre personalitățile pe care le-ați citat ca adversari ai dvs. a fost și domnul Corneliu COPOSU (de fapt cu dumnealui ați început). Domnule Everac, nimeni nu vă cere să împărtășești un punct sau altul de vedere. Este dreptul dvs. să aveți propriile păreri. Dar există o limită peste care nu trebuie să treacă, mai ales un intelectual. Am asistat la o discuție în care cineva spunea că, într-o pauză la Parlament, un parlamentar din partea Puternii, după ce a dat mâna cu domnul Corneliu COPOSU, ar fi spus "am dat mâna cu istoria". Or, dvs. ați încercat prin acea emisiune să minimalizați această mare personalitate politică a prezentului nostru. N-ați reușit și nu va reuși nimenei, domnule Everac!

Stâncile au rezistat furtunilor, dar adierilor de vînt?

Ioan D. Oprean

După ce a schilodit sărbătoarea națională, Puterea speră să tragă pe sfoară FMI-ul

Hotărât lucru, este cu neputință, oricât ne strădui, să conviețuim omenește cu comuniștii, fie ei botezăți într-un fel sau altul. Vreme de peste patru decenii, aceștia și-au

bătut joc de toate: de tradițiile, de credința de viațile oamenilor. Oricât s-ar strădui românul să se dea după vremuri și să-si vadă liniștit de treaba sa nu i-au lăsat în pace. Au prizonit cu securitatea, au înființat dosare de cadre, au schilodit sufletele copiilor cu propaganda lor neghioabă. Nu le-a fost rușine de nimic și nu le este nici acum. Când sunt îngheșuți și li se spune adevărul în față mint. Așa a mințit Iliescu în ianuarie 1990 când a zis că nu va candida și a candidat, apoi după ce s-a slujit de mineri ca să bage groază în oameni. Tot așa a mințit și întâiul ministru când trata cu sindicate și nu respectă nici un acord. și tot așa face și Verdeț când declară că el nu este comunista. Despre dl Măgureanu ce să mai zicem când ne servește în locul unui raport serios de activitate romane polițiște proaste! Nu s-au lăsat până la urmă și au batjocorit și sărbătoarea de 1 Decembrie. Președintele Iliescu a mințit și de data aceasta precum un copil prins la borcanul de dulceață. Au reușit în felul acesta să împiedice venirea Majestății Sale Regele la Alba Iulia.

Și dacă tot nu au reușit isprava asta să-să scălămbătă pe mai multe scene, la Alba Iulia, cu echipe de dansuri și altele de felul acesta într-un adevărat festival tip "Cântarea României". Si toate asta după ce au adus bietul oraș ca în stare de asediul de atâtea trupe înarmate până-n dinți. Le era teamă. De cine?

Poate de popularitatea Regelui. Oricât s-au străduit partidele din opozitie să cadă la o înțelegere cu acești guvernanti pentru serberea de 1 Decembrie nu a fost chip să-i facă să coopereze. De patru ani nu știu cum să se agațe de ciolan și de aceea nu au clinti nici un paș din structurile economice ale regimului comunist, iar tot ce s-a mai făcut a fost pur și simplu smuls. și în vreme ce caricaturile acestea politice se veseleau la Alba Iulia, cinci patrioți români așteaptă la Tiraspol să fie împușcați.

Sărbătoarea a trecut și dl Văcăroiu și probabil șeful său se vor făli că au reușit acordul cu FMI-ul, dar se înșeala crezând că îi va trage pe sfoară prin nerespectarea condițiilor impuse de acesta. Se înșeala pentru că mecanismul bancar este foarte bine pus la punct și îi va socoti fiecare dolar cheltuit, iar dacă nu va întreprinde nimic pentru trecerea la marea privatizare se vor duce de-a dura și Iliescu, și acoliții săi. Urmează acum să dea piept cu sindicate, care de curând și-au arătat intenția să nu mai suporte pe pielea lor roadele politicii anarhiei măsluite și de a-i răsturna.

Viața trebuie să meargă înainte, iar ca să meargă trebuie să dați la o parte cei ce stau de-a cărmezișul. Dar pentru asta trebuie UNITATE.

Dan Bănică

Abuz administrativ la Giurgiu Filiala județeană PNȚCD în pericol să rămână fără sediu

Pe data de 21 octombrie 1991, Primăria municipiului Giurgiu a încheiat cu cooperativa "Sârguința" un protocol prin care aceasta din urmă se angaja să închirieze pe timp de un an, dar cu obligația de prelungire nelimitată, filialei județene PNȚCD Giurgiu, un spațiu situat la parterul unui bloc de locuințe care se află la extremitatea de nord a orașului, spațiu pe care filiala urma să-l folosească drept sediu de partid. Cooperativa "Sârguința" primea în schimb, prin intermediul primăriei, un spațiu similar, situat în zona centrală a orașului. Cu toate că sediul era total necorespunzător, atât ca amplasare, cât și ca suprafață, totuși filiala a reușit să-l exploateze rațional și să-l facă accesibil scopului ei. Însă, recent, se pare că datorită unor jocuri politice de culise, PNȚCD este în

primejdie să-l piardă. Dacă se va întâmpla lucrul acesta, actualul sediu este al doilea pe care PNȚCD îl pierde în Giurgiu, din cauze independente de voința acestuia, dar dependente de unele interese subterane politice ale administrației locale. Confiscarea sediului va avea loc aproape sigur deoarece, la finele lunii noiembrie a.c., "Sârguința" a trimis o somație prin care i se pune în vedere filialei să elibereze spațiu până la data de 04-01-1994, deoarece după această dată nu-i va mai aparține. Dl Viorel Pavel, președintele filialei și deputat de Giurgiu, ne-a declarat:

"Fără nici un fel de argumente sau expunere de motive, cooperativa "Sârguința" reziliază în mod ilegal contractul. Această atitudine incorrectă noi am sanctionat-o printr-o plângere adresată primarului municipiului

Legea falimentului și Legea asigurărilor condiționează acordul cu F.M.I.

Guvernul va cere procedură de urgență pentru adoptarea lor

Apropierea termenului de semnare a memorandumului negociat cu Fondul Monetar Internațional riscă să provoace o aglomerare de inițiative legislative. Guvernul ar putea beneficia de vacanța parlamentară de Crăciun pentru a adopta - fără consultarea Parlamentului - un pachet de legi economice cerute de FMI. Dl Adrian Năstase a evocat în acest sens, posibilitatea adoptării unei legi de acreditare a Guvernului să emităordonanțe cu putere de lege în intervalul 23 decembrie - 1 februarie. Cele mai urgente reglementări, cerute în mod expres de Fondul Monetar Internațional pentru a garanta tranziția României spre o economie de piață, sunt Legea falimentului și Legea asigurărilor și reasigurărilor. Adoptarea lor ar necesita însă multe săptămâni de dezbatere în cele două Camere ale Parlamentului. (Mariana Stoiciu).

- CE FEL DE BINE-ÎA LA ÎNSUȚIT DE O STARE GENERALĂ PRAGASTĂ ?

Corespondență din Statele Unite ale Americii de la trimisul nostru ADRIAN GRIGOROPOL

MULTI ROMANI SPUN CĂ DRUMUL DE PARCURS ESTE CEL CARE DUCE LA MONARHIE

Acesta este titlul de pe prima pagină, care continuă pe jumătate din pagina a 15-a a cotidianului de certă reputație în Statele Unite Philadelphia Inquirer care apare în acest oraș considerat capitala culturală a Statelor Unite. Acesta poate fi perceput ca o premergătoare în presa americană.

De fapt articolul are și un supratitlu cules cu litere mici: "Regimul comunista căzut în 89 dar săracia și foamea persistă", după cum sus pe pagina a 15-a cu litere mari apare încă un supratitlu: "Multi romani sprijină reîntoarcerea Monarhiei".

Articolul aparține unei angajate a ziarului, Barbara Demick care

a mai publicat la 25 noiembrie: "Pogromuri contra țiganilor în creștere în România" și la 29 noiembrie: "Un risc pentru cel cu puțin de pierdut" (CARITAS, n.n.). Cam în același timp și New York Times a publicat articole cu aceeași temă, dintre care cel cu Caritas a fost comentat și la Radio Europa Liberă. Articolul referitor la Monarhie și la M.S. Regele Mihai a fost scris la Alba Iulia și a apărut la 1 Decembrie, zlău împlinirii a 75 ani de la înfăptuirea Unirii, în ceea ce a constituit în mod natural România Mare.

Obiectul corespondenței va fi referitor la cele scrise de Barbara Demick și unele vederi personale.

Deci, ALBA IULIA, ROMÂNIA! "Ochii bătrânei femei deveniseră strălucitori, vocea i-a scăzut la o soaptă când a vorbit despre omul căruia încă îi spune "Majestatea Sa". "Aș fi dorit foarte, foarte mult ca Majestatea Sa să vină înapoi aici", a zis Angela Lehene în 73 ani. Ca oricine aici, cu o amintire despre fericitele timpuri, a vorbit că de frumoasa era Alba Iulia, că de bună a fost hrana în zilele când Regele Mihai domnea aici în România.

ROMÂNIA: AMINTIRI DESPRE VIITOR

"Am citit istoria și mi-am dat seama că singura perioadă în care România a realizat ceva a fost monarhia", a spus Mihaela Maerescu.

Autoarea se minunează cum după două secole de când Maria Antoaneta și-a pierdut capul și într-o vreme când britanicii se scutură de prinții și prințesele rătăcitoare. România a redescoperit virtuile monarhiei. S-ar putea spune că aceasta este ultima nebunie politică.

Editorialele din România, respectabile, sprijină reîntoarcerea monarhiei, monarhiștii poartă insigne cu coroana regală, la revere. Există și "graffiti" scrijilite pe clădiri cu: "MONARHIA SALVEAZĂ ROMANIA". Obiectivul imediat al acestei obseși este Regele Mihai, ultimul rege al României. Mihai, acum de 72 ani, are o impresionantă prestanță ca rege. În timpul tinereții, la 20 ani, s-a impotriva agresiunii naziste și l-a înălțurat pe dictatorul de buzunar al lui Hitler (Ion Antonescu, n.n.) într-un efort menit să protejeze pe evrei români. Au fost comuniști care l-au forțat totuși să abdice de la tron în 1947. Aproape ultima jumătate de secol a trăit în exil, la Versoix, în Elveția, unde și-a dedicat cel mai mult timp pregătirii întoarcerii sale.

Regele a fost invitat aici în Alba Iulia de oficialii locali să ia parte la ceremoniile care să comemorează a 75-a aniversare a Unirii din 1918 a României: Valahia, Moldova și Transilvania. În Alba Iulia, unde Regele

Ferdinand a semnat documentele Unirii și a fost încoronat împreună cu Regina Maria, bunicii săi. Deși Regele Mihai a declarat că: "I Decembrie a fost unica sănsă să se realizeze reconcilierea națională", ieri chiar a dat o declarație că: "toate mijloacele din nefericire au fost folosite din nou ca să fiu opriți".

Autoarea menționează că președintele Iliescu, într-o alocuție, a afirmațat, deși fost oficial de frunte în regimul communist, că Regele Mihai "a fost o fantomă a trecutului și noi n-avem nevoie de un element care poate tulbură sau pătră ziua noastră națională". Însă refuzarea vizelui Regelui Mihai a dezlănțuit demonstrații zilnice. Mihi sprijinitorii au strigat: "Trăiască Regele" și 20000 au colindat Bucureștiul cerând reîntoarcerea Regelui și schimbarea lui Iliescu.

Reamintind că venirea Regelui Mihai în țară o singură dată să ia parte la sărbătorile de Paște, numai în București a atras 1,5 milioane de români și mai multe milioane au vizionat imaginile transmise la TV.

În semn de protest la refuzul de a acorda viză de intrare în țară Regelui Mihai, pentru a participa la ceremoniile de la Alba Iulia, unde ar fi fost un prilej de reconciliere națională, Convenția Democratică, alianța celor 18 partide și formațiuni care reprezintă

forța de opoziție din România, a hotărât să boicoteze festivitățile programate în orașul istoric al întregirii țării. Guvernul condus de Iliescu, la vedere unei asemenea demonstrații promonarhice, s-a hotărât să nu mai permită repetarea unui asemenea lucru și i-a refuzat sistematic viză de intrare Regelui Mihai, ba chiar odată când a sosit pe aeroport nu i-a permis să coboare și l-a obligat să părăsească țara. Pe de altă parte, a inițiat contra Regelui o serie de hărțui (la care procedase și predecesorul Ceaușescu, n.n.), printre care și un proces pentru motivul că atunci când a abdicat din România, în 1947, Regele Mihai ar fi luat ilegal tablouri de El Greco, Rembrandt și alții, valorând 500 milioane \$.

Un promonarhist din Cluj, Lazăr Bender își-a plâns că: "Acestui guvern îi este teamă de Rege mai mult decât diavolului de tămâie". Autoarea articoului se referează la sondajele de popularitate a Regelui Mihai, menționând că cel oficial estimează 20%, dar interviurile luate sugerează că sprijinul este considerabil mai mare. Astfel un mecanic de 28 ani, Gheorghe Gaspar, i-a declarat că 80% din populație acceptă Regele, și dacă Regele revine "noi simțim că vor fi eliminate o serie de probleme și ne vajuta să ne redresăm". Aceasta a continuat: "Când Regele domnea, România era numită America Balcanilor și Bucureștiul Micul Paris, leul era la paritate cu dolarul și noi eram grămarul Europei." Articolul nu omite să menționeze că nu numai în România are

loc un reviriment monarhist, ci și majoritatea bulgarilor sprijină revenirea ca Rege a lui Simion al II-lea, că unii oponenți ai Președintelui Slobodan Miloșevici din Serbia au încercat să-l readucă pe Printul Alexandru din exilul de la Londra. și în Albania, la începutul acestei luni, Regelui Leka, venit într-o scurtă vizită în patria sa, autoritățile i-au scurtat-o refuzând să-i recunoască pașaportul Regatului Albania și l-au îmbarcat în următorul avion. Dan Herlea un fruntaș al Partidului Național Tărănesc din Cluj, partid anticomunist și cel mai mare din opoziție a spus: "Monarhia este un simbol care este deasupra luptei politice", dar partidul să-a reținut să ceară reinstalarea Monarhiei ci un referendum național asupra acestei chestiuni. Monarhiștii privesc aceasta ca o instituție modernă (constituțională) cu Regele servind la balansarea puterii între Legislativ și Executiv, ca să existe o asigurare că nu se vor viola drepturile democratice. Același Dan Herlea din Cluj a precizat: "Este ridicol că unii ca noi putem fi suspectați că luptăm pentru restaurarea moșilor și un fel de

sistem feudal. Noi gândim la o monarhie constituțională ca în Anglia și Spania".

Sprjinul monarhist este puternic între intelectuali, studenți, universitari și alii politicieni. Barbara Demick încheie surprinzător cu remarcă unui sofer de camion din Alba Iulia, Mihai Data, de 28 ani: "Până în 1989, la revoluție, nici nu am auzit că Regele Mihai ar fi în viață și nu pot să spun că știu prea mult despre el, dar eu cred că peste 60% din oamenii pe care cunosc vor ca Regele Mihai să vină aici".

Cei care din țară vor citi extrasele din acest articol, remarcabil în primul rând prin unicitatea în presa americană, vor trebui să înțeleagă că un american, mai ales ziarist, poate sesiza în profunzime adâncile probleme care frâmântă, în perioada postrevoluționară, societatea noastră și nici nu poate avea o vastă perspectivă pe plan orizontal al aspectelor care li se derulează fugitive. O explicație mai completă asupra mentalității americane în general, pe plan internațional, am pregătit-o pentru altă corespondență.

"De la instalarea sa la putere, Guvernul Văcăroiu a dat doar puține semne că dorește să procedeze cu adevărat la reforma economică"

Intr-o corespondență din București, intitulată "România nu îndeplinește condițiile necesare pentru a primi noi credite", cotidianul vienez "Die Presse" scrie: "În anul curent România nu a primit de la Fondul Monetar Internațional nici măcar un singur dolar. Tratative asupra unui acord de credit «stand by» au fost duse în mai multe rânduri în cursul anului 1993 - cel mai recent la sfârșitul lunii septembrie, la Washington. Dar Fondul Monetar Internațional a amânat, de fiecare dată, semnarea acordului.

De fapt, nu este vorba numai de creditul «stand by» ci, în general, și de cătă garanție reprezintă România ca debitor solvabil. Întradevar, dacă Fondul Monetar Internațional refuză să acorde credite, atunci și o serie de alte

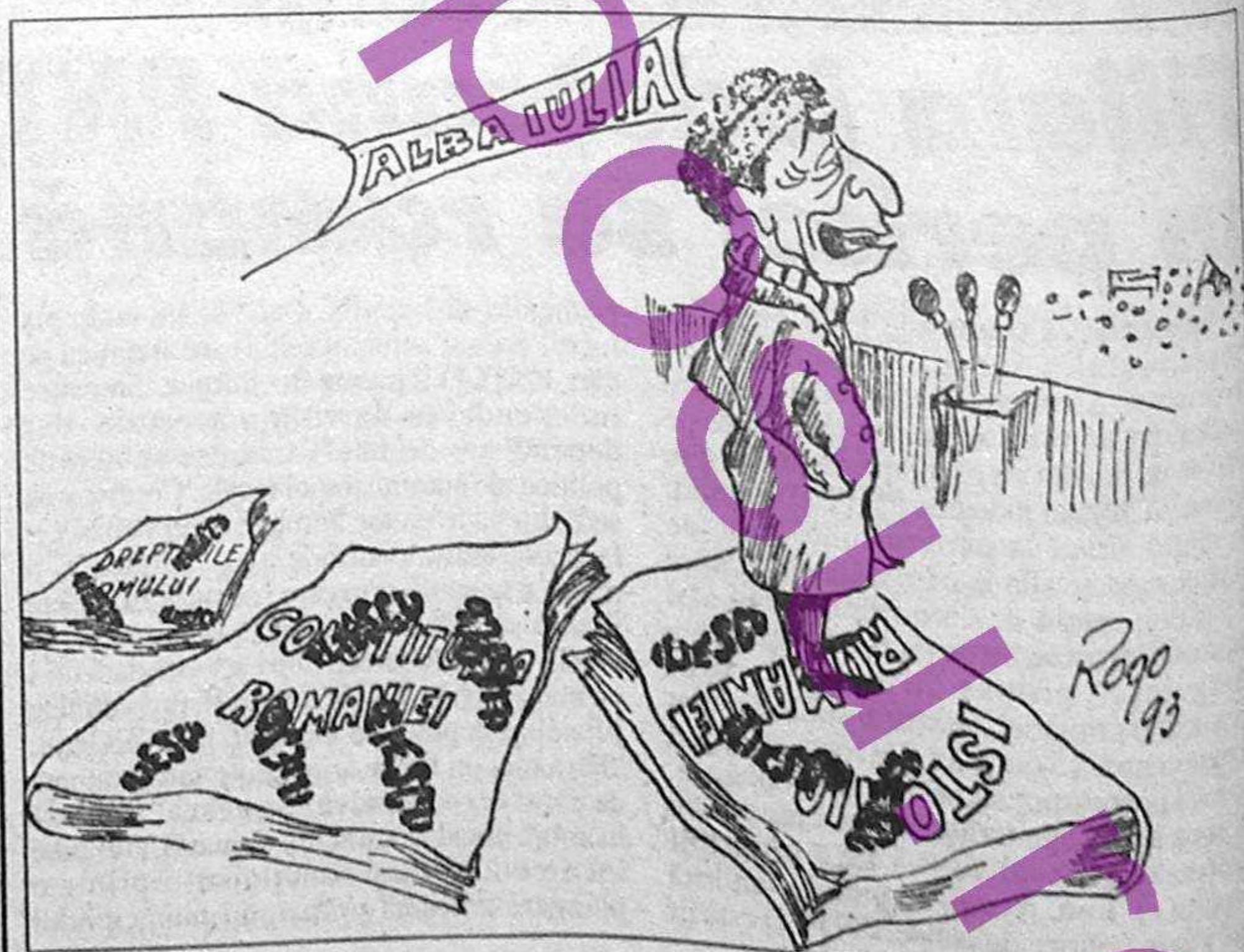
foruri bancare vor face același lucru.

Motivul refuzului Fondului Monetar Internațional - care în anii 1991 și 1992 a acordat împrumuturi guvernului Roman și Guvernul Stolojan - este că «de la instalarea sa la putere, Guvernul Văcăroiu a dat doar puține semne că dorește cu adevărat să precizeze la reforma economică».

După o perioadă de pregătire, anul 1993 ar fi putut deveni primul an al reformei, afimă anumiți economisti competenți.

Dar așa cum stau lucrurile acum, anul 1993 poate fi considerat ca și pierdut din punct de vedere al realizării reformei economice."

A consimnat
Valeriu Munteanu

Comunile redactor șef,

Sunt un vechi colaborator al Consiliului Dreptatea, vo trimis spre publicare oricărui document referitor la Convenția europeană asupra adopției cu înțelegerea de a dispune publicarea acestuia.

Mor copiii pe capete, datorită mizeriei crescănde, zeci de familiile de străini vin în România cu intenția de a adopta copii, dar sunt obligați să aștepte luni de zile. În schimb, după 30 zile sunt expulzați din țară și apoi revin. Alții merg în Bulgaria, stau o zi și apoi vin din nou în România, pentru a obține încă 30 zile.

Acești străini care vin la noi nu pot adopta copii decât din familiile, cei din leagăne fiind contractați de Comitetul Român de Adopții cu agentii străine private, care incasează 10 000 dolari SUA pentru a trimite dosarul în România (am

acte în acest sens emanând de la agenții respective).

Ocupăm primul loc în Europa la:

- mortalitatea infantilă;
- distrofie;
- copii bolnavi de hepatită;
- copii infectați cu virusul SIDA;

52% din copiii infectați din întreaga Europă sunt români, deci depășim toate ţările Europei luate la un loc. Merg mamele sănătoase să nască la spital și pleacă acasă cu copilul infectat în cel mai bun caz cu virusul hepatic, dacă nu cu SIDA.

La conducerea organizațiilor de copii (UNICEF, C.R.A.) etc. suntem numai foști activiști ori securiști care ne vorbesc în continuare de "grijă deosebită a statului față de copii".

Cu stimă
Avocat Octavian Rădulescu,
Doctor în drept

Adopția copiilor trebuie reglementată pornind de la Declarația Universală asupra Drepturilor Omului

De la data modificării Legii 11/1990 privind adopția prin Legea 48/1991 și până astăzi au avut loc niște evenimente care îi obligă pe cei interviu cu examinarea unei cereri de adopție să vadă în ce măsură prevederile actuale mai sunt aplicabile sau nu. Astfel, a intrat în vigoare noua Constituție, România a aderat la Convenția europeană privind adopția de copii și a fost primită în Consiliul European.

Problema este deosebit de importantă deoarece este vorba despre copii care se bucură de protecție specială (Constituția, art. 45) și nu sunt adoptați de către copilul fiind, indiscutabil, un om.

Or, după cum se subliniază în "Declarația Universală a Drepturilor Omului", la care, deosemenea, România a aderat, incălcarea drepturilor omului a dus la acte de barbarie.

Comunitatea internațională, mai ales țările

Europei, în rândul cărora a fost primită recent și România, au reglementat drepturile omului, inclusiv ale copilului, prin declarații, convenții, pacte.

Toate statele care au aderat la astfel de reglementări s-au obligat să le respecte, iar în caz de neconcordanță între legea lor internă și pactul internațional, s-a dat prioritate acestuia din urmă.

Până în prezent nu s-au putut crea norme unitare în acest domeniu, mai ales în Europa, datorită țărilor așa-zise comuniste, care, invocând principii naționalist-comuniste, fie că refuzau să recunoască normele internaționale (ori le acceptau, dar cu rezerve mari), fie că nu recunoșteau jurisdicția internațională, susținând că s-ar încalcă suveranitatea statului. Regimurile comuniste din Europa par să fi căzut și, ca urmare, există posibilitatea efectivă a aplicării unor reglementări unice, internaționale și chiar recurgerea la jurisdicția internațională. Numai că pentru aceasta este necesară schimbarea mentalității "lăsați Pactul, noi aplicăm legea noastră internă", naționalist-comunistă, continuând să dea prioritate legii interne, contrar Constituției, care dă prioritate reglementărilor internaționale și prevede că tratatele ratificate de parlament fac parte din dreptul intern. Este de menționat că potrivit art. 20 (1) din Constituție, dispozițiile constituționale privind drepturile omului, vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală precitată.

Între legea noastră internă și prevederile Convenției europene există trei neconcordanțe:

Convenția nu dă prioritate adopției naționale; Convenția nu prevede că familiile de cetățeni străini care vor să adopte copii, trebuie să aducă o prealabilă "confirmare" din partea Guvernului țării al cărui cetățean este copilul și, în fine, Convenția nu prevede

Mama a 8 (opt) copii a plâns în redacția Dreptății**"Nu vreau decât o porție de mâncare pentru copii"**

atipice, încadrabilă în gradul II. Muncește așa cum este pentru o bucată de pâine căștigând lunar 20.000 lei. Am doi copii mici între trei și șase ani, ceilalți sunt în școli; nu au în picioare ghete, merg în adidași. Dacă le-aș lua câte o pereche de ghetute ar trebui să nu mai mânără. Acum ne-a luat și bruma aia de alocație. Vreau să-i întreb și eu pe acești domni care sunt mari în funcții și dau decret: «La cei de jos nu se gădesc? Ce dăm noi de mâncare la copii? Cu ce-i trimitem la școală? Cu ce-i încălțăm? Hai, cei mici nu lez afară din casă, dar cei care se duc la școală?» Se aude că la trei zile lipsă de la școală copilul nu mai primește alocație.

Domnul Văcăroiu crede că poate să scoată țara din criză lovind în acești copii nevinovați?

În fabrică în care lucrez am fost întrebată și pe căt să-putut am fost ajutată de ingineri, de șeful de secție și mai ales de doamna Lixandra Cosma.

Mi-au dat hainute la copii, mi-au adus mâncare, n-am ce să spun, oamenii aceștia nu m-au dat în somaj. Dar nu pot să-mi cresc copiii din cerșit. M-am hotărât să mă duc la Asistența Tutelară, pe Banu Manta. Acolo am fost întrebată dacă nu vreau să mi se infizeze un copil, să-l dau, că ar fi interesat cineva din străinătate. Am fost trimisă la S.A.I., aici mi s-a promis un ajutor ocazional, dar numai după ce se va face o anchetă...

Eu nu am nevoie de ajutor ocazional, vreau un ajutor din care să-mi pot întreține copiii. Aș vrea, dacă se poate, să fiu înscrisă la o cantină de ajutor pentru oamenii săraci, să mi se dea și mâncare pentru copii măcar o dată sau de două ori pe săptămână".

În România sfârșitului de secol XX mai are oare cineva timp să-și îndrepte privirile și asupra acestor dezmoșteniți ai soartei? Fiindcă în această situație sunt mulți, mult prea mulți.

Petter Gheorghe

că este necesar un termen de cel puțin săse luni de așteptare a unei eventuale adopții naționale, mai înainte ca Guvernul să "confirme" posibilitatea adopției internaționale.

Să le luăm pe rând:

Potrivit Declarației Universale, oamenii au dreptul să se stabilească în țara în care vor, să se căsătorească unde vor, pot lucra unde vor etc. Drama copiilor români constă în aceea că sunt ținuți în țară, deși ar putea fi adoptați (evident, să refer la cei care nu au condiții pentru o bună creștere și educare), după care, atunci când se fac mai mari, pleacă pentru a vagabonda la Istanbul sau la Viena. În schimb, prin adopție ei devin cetățeni ai statului respectiv, învăță limba, urmează o școală și, eventual, pot reveni în România. Nu trebuie uitat că ocupăm primul loc la mortalitatea infantilă, la distrofie, la hepatită, la SIDA (la aceasta din urmă situația este catastrofală: 52% din copiii Europei care au această teribilă maladie sunt români!).

"Confirmarea" Guvernului că respectivul copil nu a putut fi adoptat în țară, nu își are nici o justificare. Mai întâi pentru că adopția este un act juridic de drept privat, nu de drept public și în consecință nu există rațiuni pentru ca Guvernul, care desigur are treburile mai serioase, să se ocupe de actele juridice private. În al doilea rând, adoptiile au fost date în competența instanțelor judecătorești și nu este de conceput ca instanțele să nu poată aproba adopția decât dacă în prealabil o confirmă Guvernul.

Înainte de decembrie 1989, adoptiile internaționale nu se efectuau prin justiție, ci pe cale administrativă, cu aprobarea personală a lui Ceaușescu. După aceea, adoptia a fost dată în competența tribunalelor, dar administrației nu i-a convenit și a început acea teribilă propagandă contra adoptiilor efectuate prin tribunale, în timp ce nici o adoptie efectuată pe cale administrativă nu a fost vreodată criticată.

Pentru un observator atent, scopul propagandei era evident: administrația vroia să susțină că justiția este coruptă și să nu mai poată face adopții fără prealabilă aprobare a administrației.

Rezultatul a fost tipic perioadei anterioare lui decembrie 1989: deși adopția a rămas în competența tribunalelor, mulți judecători nu au curajul să încuviințeze adopția decât dacă se prezintă "confirmarea" administrației.

De altfel, în art. 2 din Legea nr. 11/1990 se precizează fără nici o rezervă că se înființează Comitetul Român pentru Adopții pentru a "supraveghea" activitatea în adopții. Deci un Comitet Guvernamental care să supravegheze o activitate dată în competență justiției! Si atunci, cu separația puterilor în stat cum rămâne?!

Termenul de 6 luni este catastrofal. Mulți copii mor în acest timp, iar alții capătă maladii greu vindecabile ori chiar incurabile.

Uneori se susține că acest termen de așteptare ar fi un termen de protecție a copilului, poate, poate îl adoptă cineva în țară, dar dacă între timp copilul moare asta nu contează pentru nimici, pentru că în concepția comunist-naționalistă copiii români trebuie să stea în România și, eventual, să moară aici pe pământul nostru, ca animalele de la C.A.P.-urile desființate!

Aderarea la Convenție și respectarea Constituției nu sunt lucruri de luat în glumă.

Mai adăugăm că în Preambulul Convenției se subliniază că a fost adoptată tocmai pentru că există divergențe asupra principiilor care guvernează materia adopției, precum și asupra procedurii și că acceptarea unor principii comune și a unei practici unitare, ar duce la aplanarea divergențelor și la promovarea binelui copiilor care sunt adoptați.

Avocat dr.
Octavian Rădulescu

**Actul normativ care a produs cele mai mari
frâmantări, tensiuni și convulsii în
România postrevoluționară**

Legea Fondului Funciar

(IV)

La 20 februarie 1991, "Monitorul Oficial" publică textul Legii nr. 18, votat de Parlament, în care confortabilă. Astfel că legea poartă pecetea spiritului partidului de la care a emanat: gorbaciovismul. Numai atitudinea fermă a PNTCD a făcut să se impună noțiunea de proprietate și, de aceea, s-a creat un noian de confuzii care o fac inoperanță. Cum ecurile sunt nenumărate, am considerat că este bine să venim în întâmpinarea cititorilor, publicând în serial unele lămuriri.

● Imperfecțiunile și problemele ivite în aplicarea ei.

(Urmare din nr. 11)

În legătură cu terenul înăuntru căruia se pot face contestații, privind modul cum s-a soluționat cererea depusă la comisia comună, s-au ivit multe dificultăți, neînțelegeri și nemulțumiri și întrucât s-a socotit că termenul de 5 zile curge de la data afișării la Primărie a procesului verbal de soluționare, indiferent că petiționarul locuia, de exemplu, de foarte mulți ani în Oltenia, iar terenul avut de părinții săi se află în una din comunele județelor Botoșani, Suceava, Iași și unde petiționarul nu mai avea nici rude și nici alte cunoștințe, s-a dat de noi sugestia următoare: Locuitorii cu domiciliul în alte comune și județe decât cele unde autorii lor au deținut pământul și încă nu au ridicat de la Comisiile locale adeverințe privind dreptul de proprietate reconstituit în acea comună, deci se află în fază în care rezultatul cererii s-a afișat la primărie, să ceată în scris Comisiei comunale respectarea art. 28 al. 2 din Regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 131/1991 și să li se comunică la domiciliu modul de soluționare a cererii, după care în termen de 5 zile de la data primirii comunicării respective să curgă termenul pentru contestație; am indicat ca în plicul cu cererea respectivă să se pună și mărcile poștale necesare răspunsului recomandat al Comisiei comunale și am avut satisfacția că în multe cazuri s-a putut ajunge cu contestații la județ și apoi cu plângeri la judecătorie.

Multe persoane se plâng de faptul că după ce au primit adeverință în care este trecută suprafața de teren la care au drept de proprietate, nu li se face punerea în posesie pe vechile amplasamente sau li se propun terenuri la mari depărtări și de mai proastă calitate.

În această privință Legea nr. 18/1991 prevede prin art. 13, alin. 2: "atribuirea efectivă a terenurilor se face, în zona colinară, de regulă, pe vechile amplasamente, iar în zonele de câmpie pe sole stabilite de comisie și nu neapărat pe vechile amplasamente ale proprietății, în cadrul perimetrelor actuale ale cooperativelor". Iar art. 14, referindu-se la membrii cooperatorilor care au părăsit cooperative, nu au muncit în cooperativă sau nu locuiesc în localitatea respectivă, prevede că pot primi terenurile din extravilan aduse sau preluate în orice mod în patrimoniul cooperativei. De acest lucru beneficiază și persoanele ale căror terenuri au trecut, cu sau fără titlu, în patrimoniul cooperativei, fără ca ele să fi dobândit calitatea de cooperatori, precum și moștenitorii acestora.

Sunt județe în țară, cum e județul Vaslui, socotit că face parte în întregime din zone colinare, unde atribuirea terenurilor s-a făcut pe vechile amplasamente și la fel s-a procedat în multe comune din județele aflate la poalele munților Carpați.

Consilier juridic
Sorin Enăchescu

(Va urma)

La SC "Semănătoarea" S.A. guvernul a semănat supraveghere financiară și va recolta faliment

Nu este prima dată când conducerea SC "SEMĂNĂTOAREA" S.A. se adresează factorilor de decizie, începând cu Președinția și terminând cu Fondul Proprietății de Stat. Se va trage și acum semnalul de alarmă tot în van?

În România, "Semănătoarea" este singurul fabricant al combinelor de recoltat cereale păioase și porumb. În jurul nostru, sunt țări (Ucraina, Bulgaria, Ungaria etc.) care nu produc asemenea mașini agricole. Există deci posibilitatea exportului pe aceste piețe. Numai Ucraina cultivă anual peste 30 mil.ha cu grâu. În plus, testele făcute aici cu combina românească tip C140 ne-au fost favorabile. Dar și piața internă are nevoie stringentă de produsele societății "Semănătoarea". Din cele cca 36 000 combine, aflate în dotarea agriculturii, 24% urmează a fi casate, iar 36% nu sunt departe de acest moment. În perspectiva imediată, conform unui studiu întocmit de IC-SITMUA București, necesarul de combine de recoltat păioase, va fi de 2 367 buc. pe an.

Și atunci, dacă există cererea internă și externă de combine, de ce SC "SEMĂNĂTOAREA" S.A. se află în pragul falimentului?

Pentru continuarea producției de combine, societatea solicită organelor competente alocarea unui credit în valoare de 10 miliarde lei, în tranșe, prima (3 miliarde lei) în regim de urgență, până la sfârșitul lunii noiembrie a.c. Să vedem, însă, cum se gândește sus. Deși, repet, SC "SEMĂNĂTOAREA" S.A. este unicul fabricant de combine din România de mai mult timp se află în supraveghere financiară, altfel spus o paște oricând falimentul. Guvernul

o leagă de mâini, deoarece conform H.G. 301, nu poate obține credite decât cu garanție guvernamentală. Pentru a se duce că mai repede la fund, i se atârnă un "bolovăz" de picioare: plafonul de credite, stabilit de Banca Centrală, este de 2,5 miliarde lei. Din acest credit, 970 milioane lei sunt, de fapt, credite neperformante pentru întreprinderile sistate. Și nu-i totul. Până la data de 30.X.1993, în cadrul capitolul dobânzi neplătite un "mizilic" valorând 1,05 miliarde lei. Pierderile au la origine "înțeleapta" strategie guvernamentală. Fiind producător unic, prețurile de vânzare, ne referim la combine, au fost negociate cu organizația statului, care au impus un nivel al profitului de aproximativ 5%. Ca și până acum, va rămâne actuala Power surdă la strigătele desperate ale conducerii societății.

Dacă răspunsul va fi afirmativ, S.C. "SEMĂNĂTOAREA" S.A. va semăna somaj, urmând ca în maximum de luni să-și închidă porțile. Și atunci, vom importa combine la un preț de 4 ori mai mare decât al celor indigene.

George Minz

P.S. Prezent la emisiunea "Viața satului, d.l N. Vlaicu" ne-a lămarit de ce S.C. "SEMĂNĂTOAREA" S.A. este neperformantă. Combinei românești i se rup curelele de transmisie când îi-e lumea mai dragă. Pentru ca lucrurile să meargă ca pe roate, în opinia premierului, trebuie să musai găsit un partener străin cu renume în fabricația de curele. Sau unul binevoitor care să o cumpere aproape pe nimic.

De ce atâtă grabă cu impozitul agricol?

În parlament s-a depus cu recomandarea "urgent" Proiectul de lege privind Impozitul pe Venitul Agricol, de unde s-a născut și întrebarea din titlu, deși își așteaptă discutarea în această toamnă, și se tot amâna, amendamentele la Legea Fondului Funciar. Odată acestea trecute prin filtrul parlamentarilor poate că nu s-ar mai fi ajuns cu legea arendării pământului la o comisie de mediere, cum nu s-ar fi depus în grabă nici variantele la acest proiect, din care unul este al PNTCD. Răspunsul inițiatorului - Ministerul de Finanțe - , cu avizul Ministerului Agriculturii și Alimentației și Ministerului Justiției se regăsește în art. 23 din proiect care spune: "Prevederile prezentei legi se aplică începând cu 1 ianuarie 1994". Și întrebările privind acest proiect încep chiar de la titlu "Lege privind impozitul pe Venitul Agricol". De ce impozit pe venit și nu pe terenurile agricole, deoarece chiar în primele rânduri din expunerea de motive care o argumentează este scris "Potrivit prevederilor art. 97 din Legea nr. 18/1991 privind fondul funciar, persoanele fizice cărora li s-a constituit sau reconstituit dreptul de proprietate, precum și asociațiile agricole constituite potrivit legii, au fost scutite de plata impozitului pe terenurile agricole pe o perioadă de 3 ani, începând cu anul 1991".

Dacă Legea 18/1991 s-ar fi reactualizat, art. 97, alin. 1 ar fi sunat astfel: "Persoanele fizice cărora li s-a constituit sau reconstituit dreptul de proprietate în condițiile prezentei legi, precum și asociațiile de tip privat care se vor înființa sunt scutite de plata impozitului pe terenuri agricole pe o perioadă de 3 ani de la data punerii în posesie printr-un act de proprietate sau de constituire, începând cu prima lună a anului următor, dacă aceasta s-a făcut în semestrul 2."

Tinând seama și de art. 13, alin. 2 din Legea 18 care prevede că "Atribuirea efectivă a terenurilor să se facă, în zona colinară, de regulă pe vechile amplasamente, iar în zona de câmpie pe sole stabilite de comisie și nu neapărat pe vechile amplasamente ale proprietății, în cadrul perimetrelor actuale ale cooperativelor" în timp ce în amendamentul depus de PNTCD în parlament, art. 13 alin. 2 arătat astfel: "Atribuirea efectivă a terenurilor se face pe vechile amplasamente, iar acolo unde acestea sunt ocupate cu construcții definitive se pot schimba de o comisie, pe sole cu condiții asemănătoare și numai cu consimilămantul celor îndreptățiti", vedem că "drumul-i lung".

Desigur, cei care au făcut legea i-au justificat titlul de "Lege privind impozitul pe venitul agricol" prin faptul că din cei peste 6 milioane de îndreptățiti la titlul de proprietate, abia 1 au primit 500-600 de mii. Dar și aici se complică lucrurile pentru că art. 15 din proiect spune "Contribuabilitii denumite prezentei legi, nu datorează impozit pe venitul agricol pentru

veniturile obținute din creșterea animalelor și a păsărilor, apicultură și sericicultură". Or, ținând seama că aceste ocupă ponderea cea mai mare în zonele cu proprietăți de terenuri dar cu zootehnie dezvoltată, multe gospodării nici nu sunt afectate - și iar te întrebi - de ce atâtă grabă? Ar mai fi răspuns: chiar dacă nu ai titlu de proprietate, totuși de 12 ani cultivi un teren de pe care obții un venit pentru care nu plătești impozit și nu este drept.

Iar prin art. 2, alin. 2 care prevede că "Venitul agricol impozabil se determină pe baza normelor de venit stabilește pe hectar, diferențiate pe zone de fertilitate și categorii de folosință a terenurilor, atât pentru terenurile cultivate cât și pentru cele necultivate"..., se speră că nu vor mai rămâne terenuri săraci. Proprietarii îl vor lucra măcar atât cât să scoată impozitul. Aceasta însă are și revers, căci dacă impozitul va fi mai mare decât plata prestațiilor la Agromecuri care detin monopolul executarea lucrărilor agricole, atunci mai mult s-a stricat decat s-a drese.

Să nu se treacă ușor nici peste faptul că un milion de proprietari cărora li s-a recunoscut dreptul de proprietate prin Legea 18/1991 și care se află cu pământ în diferite forme de proprietate mare (IAS-uri, Institute și Stațiuni de cercetare și Asociații și Societăți agricole cu personalitate juridică) regăsesc în art. 28, 34 și 36 din lege, plătesc impozit pe venit chiar din prima zi de la participare, fără să se mai aștepte cei 3 ani de grăție. Și suprafața agricolă în care ei se regăsesc este de 1,2 milioane hectare, ceea ce reprezintă 40% din fondul funciar agricol al țării.

Cum spațiul unui articol de ziari nu-mi permite mai mult, va arăta ca exemplu cum se calculează partea de profit ce revine acționarilor din IAS-uri.

"Conform Legii 12/1991 completată cu H.G. 804/1992, profitul care revine acționarilor se calculează din profitul brut rezultat din diferența între venituri și cheltuieli, din care se scade echivalentul valoric a 300 kg grâu STAS la ha. La sumă rămasă se aplică impozitul și se obține profitul net.

În continuare, conform Legii 40/1992 se reconstituie fondul de participare a salariaților la profit cu până la 10% și fondul de dezvoltare a societății comerciale de până la 5% din acțiunile lor.

Dar, indiferent de cum se va numi în final (impozit pe venit sau pe terenuri agricole), de ce este propus să fie 15%, căci se și limitează minimă de venit sau de teren de la care se aplică

Const. Cristescu

Istoria unui FOTO-DOCUMENT: "2 + 1"

mânat-o fratele său pentru a ajunge în posessia părinților. Tatăl său a păstrat-o cu grijă pe tot parcursul detenției fiului.

Cei patru detinuți în vîrstă de 16 ani, sunt flancați de doi gardieni, unul sovietic și altul român. Dovadă că sovietizarea căpăta amploare.

In momentul în care erau scoși la spart piatră (Croitoru Mihai și Ichim Vasile poartă pe umăr tărnăcoape) a apărut și fotograf ambulant, care i-a imortalizat, și care se pare că a informat Occidentul despre această samavolnicie prin căi doar de el șiute. Cert este că la scurt timp după acest instantaneu postul de radio Atena, condamna întemnițarea minorilor.

Din relatările lui Boancă, cel care a păstrat fotografia și mi-a permis difuzarea ei:

"În momentul în care grupul de elevi a fost arestat și prezentat în instanță, instanță formată în bună parte din cadre ale fostului regim a rămas perplexă și surprinsă de prezența lor acolo și întrebă: «Ce-i cu voi aici?» Pe fețele lor se citea nedumerirea, li se părea absurd ca pentru câteva manifeste difuzate, unde nu se cerea nimic aberrant, să fie frâname destinele unor ființe inocente".

Grupul de elevi ai liceului "Regina Maria" din Târgu-Neamț, arestat în urma denunțului celor două uțeciste, a fost anchetat "la sângere", mai rău ca hoții de cai.

Prima anchetă s-a desfășurat la Târgu-Neamț, unde comandant-șef serviciu, era un comisar, angajat mult după 23 august 1944. Aceasta era un oarecare **Mihailă** - omul comuniștilor. Traiește în Piatra-Neamț și negustorește flori: trei trandafiri la buchet. Acum "s-a dat la fund" și desfășoară cea mai inocentă ocupație. Cultivă și comercializează flori, cu veleități voltaieriene, și convins că "fiecare trebuie să-și cultive grădina". Se ferește de interviuri folosind trucuri de vulpe siberiană. Cât a fost comisar comunist a tăiat și a spânzurat, i-a schinguit pe elevi până au rămas aproape fără sânge în vine.

Președintele A.F.D.P.R. Neamț, dl inginer Alexandru Lăzărescu, prin intermediul cotidianului independent al județului Neamț, "Ceahlăul", a cerut o investigare, încă din 1990, a abuzurilor strigătoare la cer, comise de acest personaj sinistru.

A doua anchetă s-a desfășurat la Piatra-Neamț, unde elevii au fost bătuți și schinguiți

fără milă, la ordinul comisarului șef Stoian. Acesta nu se mai află printre cei vii.

La Iași s-a desfășurat ultima anchetă a elevilor care inițiaseră "2 + 1". Aici au avut parte de un tratament rezonabil. Nu au fost nici bătuți, nici schinguiți. Comisarul insărcinat cu anchetarea cazului, dl Opaț, era de modă veche și servise sub vechiul regim. Dl Boancă Gheorghe îi păstrează o bună amintire. La Piatra Neamț și Târgu-Neamț, au fost obligați să semneze declarații într-o inventare "smulse" cu forța-șeful comunist, prin bătăi repetitive, schinguiuri și infometare. Comisarul de la Iași, dl Opaț, i-a întrebat pe tinerii din lotul "2+1" dacă sunt adevărate declarațiile nefișate, semnate de aceștiă împotriva proprietăților lor părinți, precizând: "Nu pot crede domnilor că părinții dumneavoastră se prezintă așa cum lasă să se vadă aceste ciudate declarații!" "Să le-a rupt în față noastră." "Ceea ce se obține prin silnicie nu poate avea relevanță, domnilor elevi! Eu nu cred că este adevărat ceea ce ați declarat sub presiunea unor mardeiași moșii de aceste vremuri tulburi!" (anul 1948).

Domnul Boancă Gheorghe își amintește că, ceva mai târziu, după ce au fost mutați de la Închisoarea Militară Iași, prin noiembrie 1948, la Închisoarea Galata Iași, au avut surpriza să-l reîntâlnescă pe Comisarul Opaț. De data aceasta, în noua sa calitate de "dușman al poporului". Aceasta, a fost azvărlit, într-o zi de noiembrie, de doi gardieni în celula unde ne aflam cu alți foști colegi de clasă. Dintii din gură îi fuseseră smulși, la Interne, la București, cu un clește, oasele îi erau rupte, degetele strívite. Tinerii l-au luat în grija lor, hrănindu-l cu ce aveau la indemână și întrebându-l cum de a ajuns printre ocași. Articulând cu greu cuvintele, fostul comisar le-a mărturisit că a încercat să salveze niște studenți de la Iași și a căutat să distrugă unele declarații, date de aceștiă sub tortură. Cineva l-a "turnat" după care a fost anchetat, schinguit și arestat.

Grupul de tineri ai organizației "2+1" au petrecut cățiva ani buni prin alte trei închisori: Văcărești, Târgșor-Prahova și Închisoarea din Ploiești.

Mihail-Sorin Gaidău

1986, fiind unul dintre puținii someri recunoscuți oficial de regimul comunist, perioadă în care a primit de la Asigurări Sociale 800 lei/lună. Au fost ani negri, ani îngrozitori în care nu aveau pe ce dormi... și abia într-un târziu, când nepotul a crescut, a dăruit unchiului Gică un pat. Un nepot sufletist și-n viață, așa cum a fost și pe teren - fotbalist Ilie Bărbulescu, primul care s-a repezit să sărute Cupa Campionilor Europeani cucerită cu Steaua.

Spre deosebire de alți bătrâni, nea Gică Bărbulescu nu este nerăbdător să primească pensia. Știe că ea va veni amputată, batjocorită. Iar dacă tinerețea i-a fost marcată de samavolnicile comuniste, măcar bătrânețea să-i aducă, în fine, dreptatea și liniștea dorite.

Viorel Covaci

Victimele Securității sunt și astăzi victime

Pare de neimaginat, dar chiar în Piteștiul anilor '50, când teroarea comunistă se dezlănuise cu bestialitate în faimosul "lagăr de reeducare", au existat oameni care au îndrăznit să murmură, ba chiar să și protesteze. Eugen Bărbulescu a fost unul dintre aceștia. Noi îl stim de "nea Gică măcelarul", omul care ne învăță să dăm în minge, dar nu știam că și el este unul dintre foșii deținuți aduși de la sediul Securității chiar pe ulița copilăriei, Negru Vodă. Arestat în anul 1954 pentru "agitație în masă" nea Gică a inaugurat noua formă de represiune pe care comuniștii o socotau infiabilă - detenția într-un azil psihiatric. După ce era internat cu forță, deținutului i se inventa un diagnostic, apoi era eliberat pentru a da impresia de "umanism" în ochii lumii. În fapt, nefericitul rămânea toată viața la cheremul călăilor, căci timpul tesea o legendă sumbră și, treptat, lumea începea să-l izoleze și să-l evite.

După câteva arestări mascate în internari la azile psihiatric, în anul 1974 nea Gică Bărbulescu este încadrat la articolul 53 - "tulburări publice" și, după o ședere de căteva luni în beciurile Securității, este internat la Institutul Mina Minovici. Această arestare avea să lămuască definitiv motivul hărțuierii - securiștii aveau nevoie de un informator, iar comuniștii de bani. Comandantul Mincu și adjunctul său Dîță, actualmente pensionari "onorabili", unul în Domnești și altul la Vălenii de Munte, se intorceau în cruzime și violență, în timp ce șeful anchetei, Micutelu, avea misiunea să aplice politica zăharărelui - "dă-ne aurul și te lăsăm să pleci în America!" Necăpatând nimic și nedovedind nimic, a scos pistolul și a improvizat o execuție, motivând - "am

Ortodoxia și impactul ei asupra intelectualității din România de astăzi Constatări și reflectii

În ţările de tradiție ortodoxă - precum Elada, de pildă - se poate constata un real și autentic impact al ortodoxiei asupra intelectualității, care se manifestă benefic în toate domeniile vieții culturale.

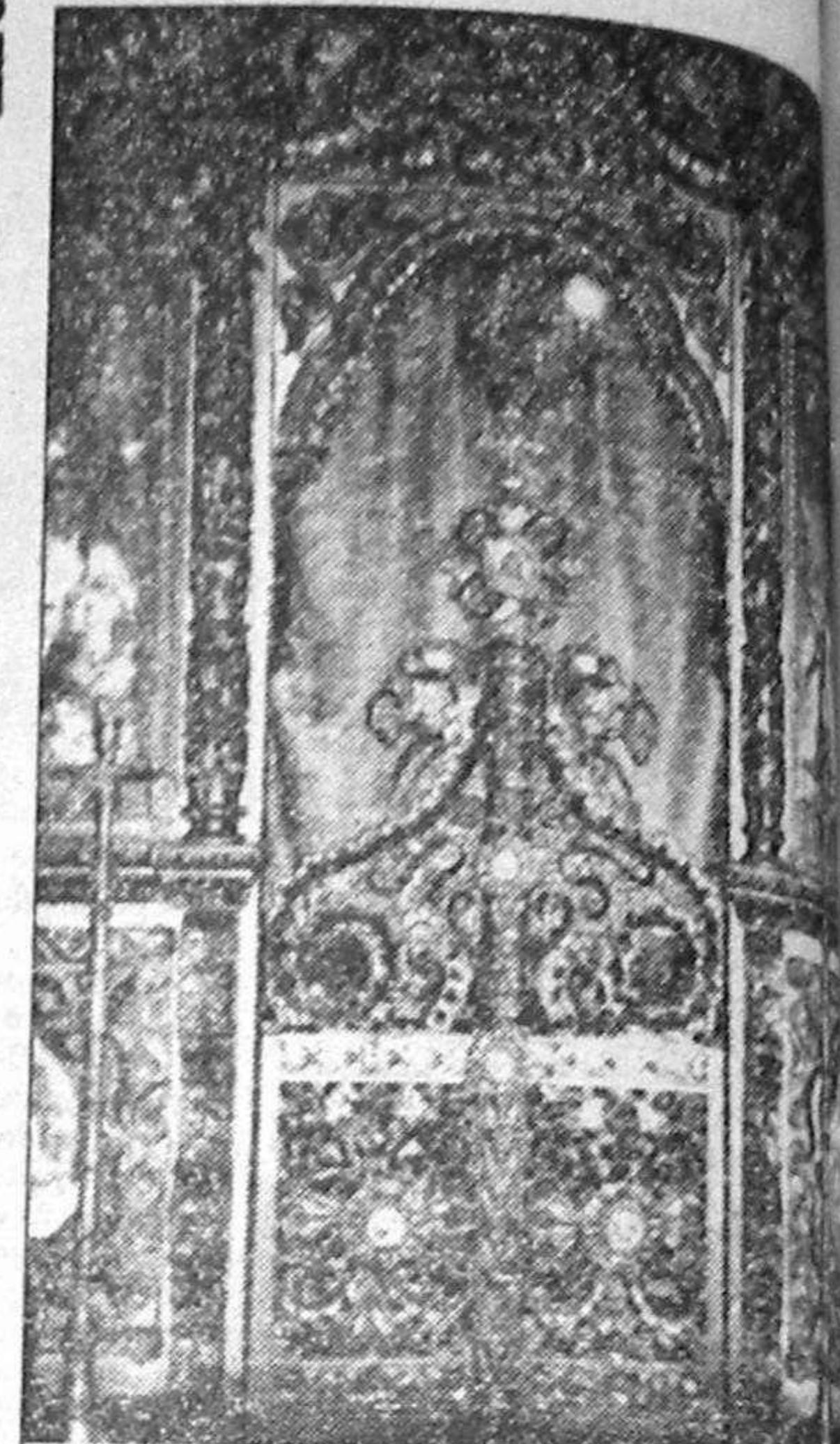
Fără îndoială, această constatare facută în Grecia - unde ortodoxia definește constituțional însăși apartenența religioasă a națiunii elene - ne trimite la realitățile din țara noastră, afirmate cu deosebire după evenimentele din 1989. Or, cine a fost martorul ocular al acestor evenimente - trăite în tensiunea provocată de ūierul gloanțelor și de speranța fericitei zile de mâine - poate astăzi constata că - în patria noastră - nu se poate vorbi de un impact fericit al ortodoxiei asupra intelectualității, adică asupra acelei élite a conștiinței românești. Or, se știe că, de-a lungul secolelor, impactul ortodoxiei asupra intelectualității laice din țara noastră a fost roditor în multe sfere ale activității culturale și spirituale ale neamului românesc. Evident, ortodoxia - cu zestrea ei patristică, de gândire filozofică și trăire filocalică - a fost nu numai un prețios tezaur de gândire, în acul de creație, ci și un îndreptar și o autoritate morală în comportamentul civic al intelectualilor autenți. Așa se și explică faptul că, prin promovarea valorilor ortodoxiei, intelectualul creștin-ortodox a încris cultura și spiritualitatea română atât în aria obârșiei ei, cât și în cadrul genetic al culturii și spiritualității universale, de sorginte creștină.

În cei peste 40 de ani de școală și propagandă comună și atee furibundă, intelectualii țării - în mare parte - nu s-au mai adaptat la izvorul cel dățător de viață și creator de conștiință românească al ortodoxiei pravoslavnice, primenit în perioada interbelică de pleiaada marilor ctitori

ai culturii române moderne (N. Iorga, N. Ionescu, N. Crainic, L. Blaga etc.), ci s-au înregimentat în rândul proletcultiștilor. Într-adevăr, mulți dintre acești au devenit chiar apostoli ai ideologiei comuniste și stihulorii de versuri închinante regimului totalitar și exponentilor săi. Este însă adevărat că, după Revoluția din decembrie 1989, o parte dintre acești și-au schimbat cerneala, dar nu și sursa de inspirație. Cățiva dintre ei se vor chiar spirite tutelare ale culturii române, iar presa, Radio-ul și Televiziunea F.D.S.N.-iste îl răsfăță ca pe vremea lui Ceaușescu. Cu toate acestea veleități, ei rămân însă tributari epocii în care s-au format și, prin aceasta, străini și chiar ostili duhului ortodoxiei. Or, în ţările de tradiție creștin-ortodoxă - cum este și România - nu se poate face până și cultură fără ortodoxie. Unica autoritate morală și spirituală autentică și credibilă rămâne tot Biserica Ortodoxă, cu zestrea ei de cultură și spiritualitate. Orice tendință de refuz, instrâinare și cosmopolitism are deci dăruil de a priva intelectualul român, autentic, de proprietate etnică, culturală și spirituală.

În contextul acestei constatări, putem deci conchide că intelectualilor țării le revine datoria sacră de a se racorda la tradiția culturii ortodoxe, pentru a se identifica astfel cu însăși cultura română (stră-română, de la Părintele Dionisie cel Mic din secolele V-VI, până la cultura modernă din epoca interbelică), și a spori ipso facto atât zestrea înaintașilor lor, în același duh al glăsuirii ortodoxiei ecumenice și românești, cât și zestrea culturii universale, a cărei carte de căpătai a fost Biblia Veche și Noului Testament.

În acești ani de tranziție - care se vor și se impun nu numai de natură economică și politică, ci și culturală - impactul ortodoxiei asupra intelectualității poate juca un rol benefic și terapeutic asupra întregii societăți românești. Și, evident, ca paradigmă fără de tăgădă poate fi luat

Impactul ortodoxiei asupra intelectualității din Elada, Platon și Aristotel.

Pe când canonizarea clericilor și mirenilor martirizați în temnițele comuniste?

După cum se știe, vara trecută, suflarea românească ortodoxă a luate act de canonizarea făcută de "Sfântul Sinod" al Bisericii noastre. Din nefericire, printre cei trecuți în "ceata" sfintilor, mucenilor, mărturisitorilor și nevoitorilor într-o cele duhovnicești nu se află nici un cleric sau mirean mort în numele credinței ortodoxe în temnițele comuniste.

De curând, din presa noastră cea de toate zilele am aflat că d Andrei Pleșu ține un curs despre îngeri și că o echipă de "ineri teologi și mireni ortodocși" l-au canonizat deja pe dascălul nostru, Părintele Dumitru Stăniloae.

Pe domnul Andrei Pleșu nu l-am descoperit niciodată a avea darurile creative ale unui filozof, în sensul adevărat al cuvântului, și cu atât mai puțin ale unui teolog care să-si permită să emite teologumene și păreri personale, până și despre "Sfinții Îngeri". De altfel, până și Părinții Bisericii au rămas tributari datului revelat! Dar, se vede că din lipsă de teologi-cărturari scriitori pe la Universitate, mulți dintre intelectualii noștri - care pe vremea epocii ceausiste se fereau de teologie ca "cel rău" de temâie - își revendică astăzi statutul legitimat odinioară de cărturari de marcă (N. Ionescu, N. Crainic etc.). Oricum, putem constata că d Andrei Pleșu a trecut chiar de la "îngeri" cei văzuți - recruitați de Guvernul post-revolutionar neo-comunist al domnului Iliescu - la îngeri cei "nevăzuți". Or, acesta și-a "spectată" (sic) a domniei sale în sfera angelologiei, trecută prin jilțul ministerial și alimentată de bursa din Germania, l-a familiarizat - se vede - atât cu "mistică" (sic) guvernamentală, cât și cu cea "germană" medievală. Evident, ar fi de dorit ca domnia sa să înmâneze cursul său de angelologie - fie el tradus, imprimat sau redactat din germană - unui specialist în eschatologie, adică unui teolog dogmatist de profesie, și să se occupe doar de acel "înger în trup" ai credinței, care au mucenicit în temnițele comuniste și de care nici alți intelectuali din stirpele domniei sale nu și-au prea amintit nici pe vremea lui Ceaușescu și nici în prezent.

Cât privește canonizarea prof. Stăniloae, nu putem decât să ne exprimăm stufoarea și amărăciunea, constatănd - împreună cu un cronicar ortodox - că "... în vremurile noastre, sfintii se canonizează la gazetă" și că "aghiologia" aparține de acum unor "ziare" (Cf. Cuvântul nr. 43 (195), p. 6) și, ipso facto, am adăuga noi, unor intelectuali-vedetă de tipul lui Pleșu, convertiți peste noapte în tribuni ai teologiei ortodoxe.

Aceste două realități m-au făcut să mă întreb iarăși de ce acești "intelectuali", convertiți peste noapte în teologi de profesie, nu solicită Sfântului Sinod o canonizare a acestor clerici și mireni morți în temnițele comuniste? Această întrebare cutremurătoare mi-a revenit iarăși acum câteva zile, citind paginile semnate de colegul Mihai Rădulescu de la Facultatea de Teologie din București, el însuși victimă a gherelor comuniste. Este vorba de "Rugul aprins",

apărut de curând la Editura Ramida, care conștientizează opiniile publică asupra martirajului "extrem de numeros, de durată, înălțător, suferit de părinții noștri duhovnicești, preoți, monahi, teologi și, uneori, de laici în numele credinței..." (Citește înainte).

Conform doctrinei canonice ortodoxe, procesul acesta de canonizare vizează doar pe acei clerici și mireni uciși în temnițele comuniste pentru convingerile lor religioase, și nu cele politice. Apoi, este necesar ca respectiva Comisie canonica a Sinodului Bisericii noastre - care trebuie să instrumenteze acest proces de canonizare - să respecte toate prevederile canonice, inclusiv încrearea condițiilor canonice procedurale (interstiu, probe canonice etc.). Or, în cazul clericiilor și mirenilor uciși în temnițele comuniste (1948-1989) sunt intrunite aceste criterii canonice (de altfel, o viață de mărturisitor al credinței creștine ortodoxe, martir pentru această credință etc.). Dar, din nefericire, Comisia Sinodului respectivă - care nu are în compoziție ei măcar un singur cărturar - nu și-a pus încă această întrebare. În schimb, președintele acestei Comisii canonice - străin de noțiunile doctrinei canonice ortodoxe - a cochetat și coheteașă doar cu ideile protocronice ale unei istorii deformate, de tip nationalist. Aceasta nu l-a prinș însă pe I.P.S. Sa să obțină și un jilt în Forul nemuritorilor, adică Academiei Române post-socialiste (sic!), instituție care fusese anexă de propagandă ideologică a C.C.-ului. Fără îndoială, unii ierarhi din această Comisie Sinodală, în frunte cu președintele său și-a pus încă această întrebare, fiindcă între dânsii și acei mucenici ai credinței ortodoxe a fost și "s-a întărit prăpăsirea mare" (Luca 6,26). Într-adevăr, unii dintre acești ierarhi - aleși în epoca ceaușistă (1965-1989) - și-au depus mai înainte jurământul de credință la Mănăstirea Secu (citește, cititor! Serviciul Securității R.S.R. și Departamentul Cultelor), și apoi la Sfântul Altar. Cât privește pe cei recrutați după 1989, trebuie să se știe că au fost scolioți și ei cu burse acordate în baza bine unușii în Scaunele eparciale datorită protectorilor lor din condacna F.S.N.-ului. Cu toate acestea, Prea Sfintilelor lor își revendică însă tinerețea a-II-a (30-45 ani) - la care, din fericire, i-a supraviețuit în eșalonul ascultării neconditionate fată de politica promovată în totală balcanizare?! În acest caz, mai putem să aşteptăm membrii Comisiei Sinodale să abordeze și problema de constiință a neamului românesc, drept ortodox, și anume aceea că fiindcă problemă nu a făcut până în prezent obiectul unei dezbateri, nu credem că ea va fi abordată de Comisia Sinodală nici în viitor apropiat...! Firește, un eventual act de canonizare a clericiilor și mirenilor martirizați în temnițele comuniste, în numele credinței ortodoxe, ar dovedi că în rândul sinodalilor din Comisia respectivă se află ierarhi care n-au așezat între dânsii și acei martiri aproape prăpastie mare, de credință ortodoxă și conștiință românească.

Pagina realizată de Pr. Prof. Dr. Nicolae Durău

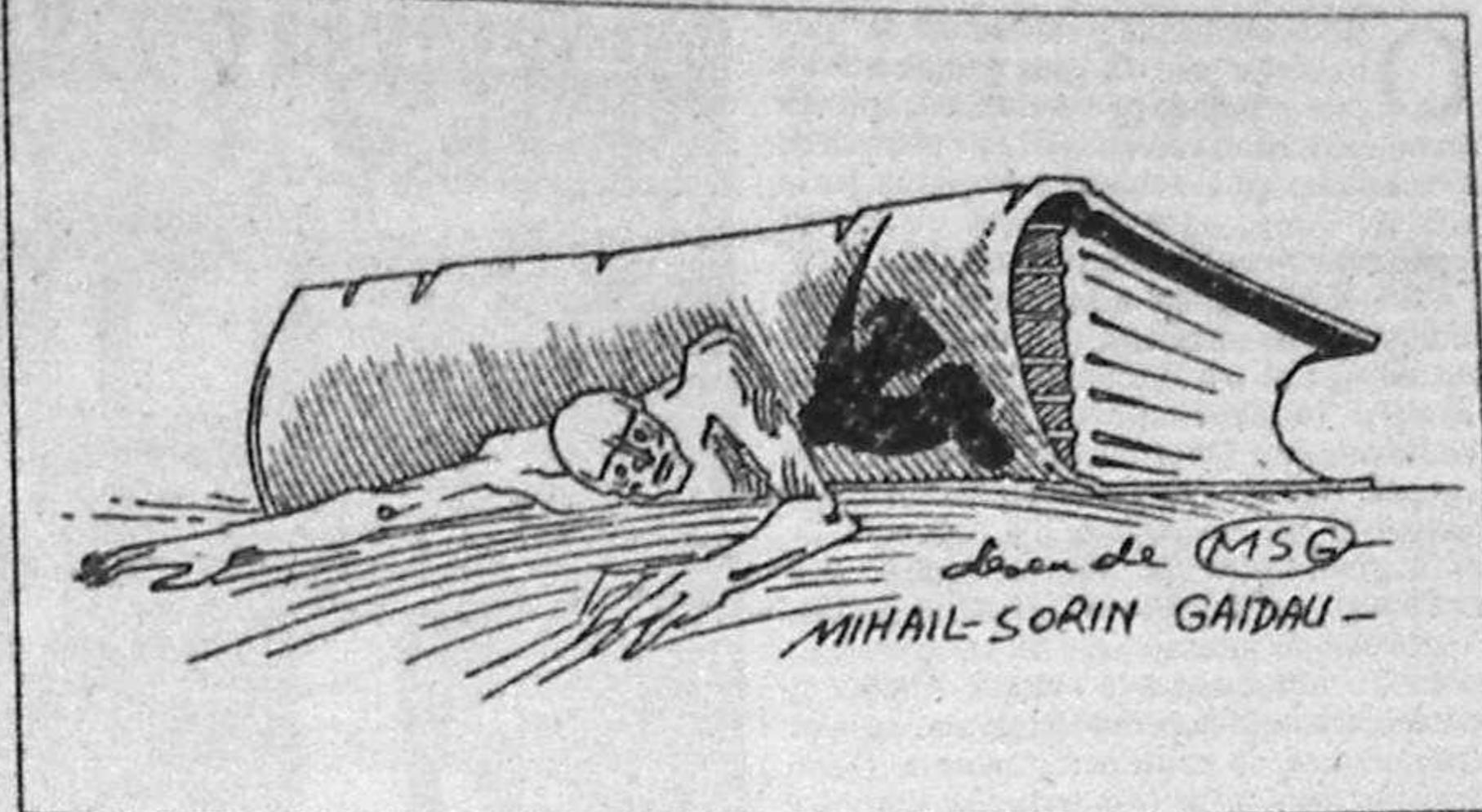
Demnitatea scriitorului

scriitor, spunea Voltaire, e un pește sărat, dacă se ridică puțin, îl devorează sărapia fragilă, expusă primejdiiilor văzute și pericolele ale lumii, acesta a constituit o fintă a regimului totalitar. Disprețul față de scriitorul comunismului se exacerbă în față a scriitorilor de valoare. Se concentra în grosimea față de creatori, ca într-o relație simetrică. Mediocritatea funciară a dogmatilor și a subinșruiților, care-i urmău orbește, și și secolii) se amplifică prin categoria universală și având o acoperire universală, eternul Caliban batjocorea scriitorul, Oricăt situația era resimțită ca anormală, de ne impotriveam antiintellectualismului și în ce mai manifest în ultimii ani ai dicționarului ceaușist, a rămas o atmosferă confuză. Complotul comunist împotriva creatorilor a durat dintr-o dubii. Din pricina căror a luat loc, având două rădăcini. Una este, firește, legată însăși ce s-a antropomorfizat în cultul nașional al cărmaciului. Spre a se impune, la sfârșitul său, scriitorul era ispitit să se împărătescă din sacrilitatea uzurpată, din demonia păgânistică fabricată a mai marilor partidurilor. Această formulă proslavitoare, similară, a prins ușor. Drumul i-a fost netezit cu scriitorul clăsecelor cultice, de factură politică. Din păcate, lucrurile s-au complicat printre-o serie de sens contrar, ducând însă la același efect. Pentru a face față, a "rezista", a se opune" etc. la denaturarea criteriilor de prețuire, la minimalizarea, blamarea, interzicerea valorilor și personalităților culturii, receptorii lor de bună condiție au îngroșat, la rându-le, prețuirea. Standardelor oficiale li s-au opus standardele publicului neînregimentat ideologic, care, stufoare, purtau nu o dată aceleași imagini. Astfel că nu s-au mai putut deosebi unele de altele. Sadoveanu și Sadoveanu, Preda și Preda, Bogza și Bogza, Călinescu și

Călinescu stăteau față-n față, oglindindu-se nedumeriți în acul dublei lor exploatari...

Consecința nefastă - urmărită, de altminteri, de la început de către violenții ideologici - a fost reducerea, dacă nu compromiterea posturii critice. Acesteia i s-a contestat dreptul de a se rosti în libertate, în numele unei mentalități mitizatoare, care pretindea a defini un adevarat, irațional, incompatibil cu orice punere în chestiune, cu orice variație de interpretare. Discuțiile au fost assimilate unor impietăți, unor fărădelegi. Pe de o parte, așa cum era și de așteptat, au profitat de o asemenea mistică a valorilor căpătați autori pe care evenimentele din decembrie i-au prins în poziția de sus a caruseului, dormici a-și ratifică academic "contribuția", aferenți unei "ordini" ce pare a se afla iarăși sub oblodăuirea autorităților. Pe de altă parte, a pierdut conștiința literară. Căci orice zăgăzuire, limitare, manipulare a criticii, spre a nu mai vorbi de tabuizări, slăbește considerabil structurile creațioare ce, aparent, căștigă de pe urma protectionismului. Supuse unor condiții de seră, își pierd vigoarea. Valorile și nonvalorile se amestecă primejdios pe o scară pe care mișcarea lor spontană nu e îngăduiță. Nu mai știm cât de "mare" e X sau Y, dacă nu-l putem analiza nestânjenit, dacă nu-l putem compara, în afara oricărora prejudecăți, cu alții autori ai timpului său ori cu înaintașii.

Iată de ce câteva recente sarje la adresa unor scriitori (caz elocvent: Mircea Dinescu) ne-au surprins moralmente nepregătiți. Nu dormim și lăsăm în urmărirea nimănui. Nu intrăm acum în fondul dezbatelor propunându-ne a reține doar impactul public al împrejurării. Dezobișnuiți de o critică dominată de propriile sale scrupule, gata a-și aroga libertățile pe care le socotește de cuvintă, am impresia provincială a inopportunății, am fost terorizați de spectrul "scandalului". De ce neapărăt "scandal"? Nu sunt mai scandaloase tăcerea ipocrisiei respectul fizic, imobilitatea ce ascunde o măcinare

lentă, dar sigură a substanței? Cum ne putem da seama de autenticitatea unui creator, de valoarea lui estetică și etică, dacă nu supunându-l unor examene periodice? Mușamalizând, cocoloșind, repetând automat propoziții obosite, nu ajungem nicăieri. Numai tratamentul critic, implicând riscul unor afirmații inconveniente, al unor aspirații, duce la clarificarea imaginilor și raporturilor în universul literelor. Idilismul pe termen scurt e deformator, pe termen lung e letal. E foarte bine că am supus discuției pe cățiva confrângări despre care s-a crezut că nu s-au comportat corect. Deși se cade precizat încă un fapt, cu scopul de a feri atitudinea critică de un exces echivalent cu eroare. Critica literară nu e tot una cu critica aplicată politicii, economiei, vieții sociale, gestiunea Uniunii Scriitorilor nu e tot una cu gestiunea națională a României. Se cuvine păstrată o măsură în toate. Ca de obicei la noi, să-să sărit peste cal. Adică să-acordă, uneori, o pondere exagerată unor fenomene

din sfera literelor, prezentate ca și cum ar fi pericole maxime, ornate cu flăcări apocaliptice. Nici chiar așa! Când se comit escrocherii uriașe, când există crime nepedepsite, când restaurația capătă trăsătură sinistruă a unei acolade istorice, credem că nu e drept a-i face pe oamenii scrișaliu să-i împăștori. Nu e onorabil să ne lăsăm duși de valul resentimentelor față de scriitor, nutrit pe polițru, să facem rechizitoriu scriitorului, pentru faptele lui limitate, ca și cum am dorit să mascăm realitățile incomensurabile ale corupției. Autori de gabaritul unor Adrian Păunescu sau Eugen Barbu s-au implicat în mecanismul comunist și postcomunist și în calitate de nomenclaturi. Alții au păcate mai mici. Avem deopotrivă datoria de a examina aceste păcate și de-a le acorda dimensiunea cuvenită în contextul civil.

Gheorghe Grigurcu

Carnet plastic

ARGHIRĂ - impresionanta forță a întregului...

Pe sculptorul ALEX CĂLINESCU-ARGHIRĂ îl cunoște mai bine străinii decât noi. "Paradoxul" are o explicație foarte simplă: anii în șir s-a străduit să participe la cât mai multe tabere (simpozioane) de creație organizate în Occident sau în alte colțuri din lume. Organizatorii, în schimbul întreținerii, a materialelor și a preluării cheltuielilor de transport, se alegeau cu o serie de opere remarcabile, menite să le înnoibzeze spațiile (parcurile, piețele, bulevardele). În plus, le rămânea și sansa că, în viitor, unii semnatari ai lucrărilor să ajungă artiști de faimă, un motiv în plus să crească numărul vizitatorilor, al turiștilor. Astfel, de pildă, în 1988, Coreea de Sud, pentru a spori interesul iubitorilor de sport pentru Jocurile Olimpice ce urmău să se desfășoare în capitala ei - Seul, a hotărât să organizeze pe câteva zeci de hectare, un parc olimpic. Artiștii din toate continentele l-au îmbogățit cu o cunună de minuni sortite să înfrunte veșnicia. Una dintre cele mai monumentale lucrări (înălță de 7,60 m, lungă de 25 m și lată de 5 m, încorporând câteva sute de tone de ciment, fier, pietre de râu etc.) intitulată DESCHIDERE, îi aparține lui ARGHIRĂ. Semnificația simbolică este limpede: *nimeni nu trebuie să se limiteze la universul propriu, datoria oamenilor este să privească mereu în jur, spre PÂMANTUL și CERUL celorlați, astfel universul*

uman este sărbătorit și văduvit.

În orașul italian Como, poate fi admirată CASCADA cioplită de sculptorul român în "pietra dorată", lungă de circa trei metri și "căzând" pe un vechi zid din "il centro storico". În d'Anbagne din Franța, INTERFERENȚELE meșterului nostru, constând în niște cercuri în spirală (simbolizând veșnicia și progresul), au fost înconunate cu o diplomă de onoare. În expoziție, va putea fi admirată o impresionantă și monumentală compoziție ce binecuvântează pământul Spaniei.

Din fericire, și în România, sculptorul a cioplit câteva lucrări de certă valoare: ORIZONT VERTICAL (Parcul Măgura - Buzău) și INTERFERENȚELE din Săliște și cele din Brăila.

Cei care au vizitat expoziția găzduiță de Galeria de Artă "SIMEZA" din București au descoperit în persoana lui ALEX CĂLINESCU-ARGHIRĂ un sculptor modern, veșnic neliniștit și supus neastămpărăului creator care, în linii, suprafețe, colțuri și volume inspirate, întruchipează idei cu subtile incarcări simbolice. Văzându-i adunate într-un spațiu generos (fie și prin intermediul fotografiilor!) operele răspândite pe alte meridiane, ei, vizitatorii au avut și revelația unei certe și puternice personalități creațoare.

M. Augustin

Rodica Rarău

CRONICA T.V.

... "Consens, concordie" și... apă de trandafiri!

O săptămână "densă" în evenimente, vorba președintelui din cucuveni, ne-a ținut mai mult în fața micilor ecrane. De am văzut cu toții (cei care n-au dat în orbul găinilor) cât de mari au fost "gogonatele" țării. Evident cu sprijinul minunatului instituții, care și-a tăiat demultoșor "L"-ul din coadă. Drept pentru care s-a dezechilibrat și trage puternic spre stânga celor trei trandafiri, cu o înduioșătoare "echidistanță".

• La Alba Iulia, în tribuna oficială, alături de sămbelul cam înghețat al președintelui, renumitul cântăreț, al căruia nume îmi scăpă (da nu-i bai, îmi zic, ca o veritabilă ardeleană) dar prezent mereu la "Cântarea României" cântând cu dulceță: "La toată casa-i lumină, la tot omu-i masa plină!"... și hop! pe moment îmi răsare în ochi "coșul văcăroiu lui" cu trei ouă, două pâini, două kg. cartofi, o sută de grame de parizer, ce reprezintă "belșugul" de hrana pe o zi, al unei familii medii de 2,6 persoane, în vizuinea înțeleaptă a premierului. Coș pe care cei 35.000 de oameni, prezentați la mitingul BNS, l-au depus la guvern, împreună cu sfatul: DEMISIA! Acuma sigur că masa de la Cotroceni, era ea plină, din căte s-au putut vedea (că astea, conform "indicărilor", nu se prea filmează) la coctailul oferit de președinte întru sărbătoarea Unirii. Dar nu pot jura că pe platourile bine asortate s-o fi "implementat" și "oful" amfionului, somon fumă. Dar nu-i bai! Nici că la Balul de Cristal, a treia ediție, s-a măncat vârtos de sute de mii de lei de cap de om. Și-au adunat câteva milioane, colo, pentru a lumina sărbătoarește Capitala de Crăciun! Bai și că în Munții Apuseni de pildă, copiii învăță la lumânare, că nici gaz lampant nu se găsește, după cum ni s-a arătat la o anchetă! Că lampa lui Ilieci, n-a fost ajuns până acolo în epoca de aur, că era prea sus. S-au întins numai "panglicile colorate" ale minciunilor, din cincinal în cincinal. Poate-o face acumă Ilieci-Iliescu, de-o mai avea răgaz! Oricum cu dichisitul panglicilor s-a îndeletnicit recent, la depunerea de coroane și colo și la Cimitirul eroilor tineri, de s-ar fi rasuci în mormânt, sărmanii de-ar fi putut afla ce au făcut "emanajii" cu visurile lor!

"FĂRĂ COMUNIȘTI!" răzbate parcă înspre noi, glasul lor din trecutul, neuitat DECEMBRIE '89!... Fără comuniști a sărbătorit doar Convenția Democrată aniversarea Unirii. În urma refuzului puterii de a-i îngădui M.S. Regele Mihai, nepotul Regelui Ferdinand Întregitorul, participarea ca simplu cetățean, la Alba Iulia, Convenția Democratică, după cum știi, a sărbătorit evenimentul în Capitală, printr-un impresionant miting cu adevărat, fără comuniști! Că ei cu crengutele lor tinere, au plecat la Alba, cu trenul împușcatului, sub oblodăuirea celor trei trandafiri. Dar, nu-i bai! Că acolo a fost, după cum ați văzut, un fel de Cântarea României. Să nu se iasă din "tradiție"!... Masa de oameni "adunată" conform convocatorului și băfătă om cu om, ca nu care cumva să se strecoare "dușmanul de clasă" stătea mută, că sunetul se tăiese din regia de transmisie, aşa că "atașamentul" față de PDSR și "consensul" au fost subliniate prin "vii aplauze", emanate de pe bandă. Tot ca pe vremea împușcatului! Ba după afirmațiile lui Adrian Severin, în cadrul conferinței de presă a PD(FSN) pe care am urmărit-o evident doar la SOTI, cu câteva zile bune înainte, simțind "consensul" găinile Albei au refuzat să mai facă ouă! Nu le-a dus mintea, cap de galinace ce sunt, că nu și-ar permite gospodinele, să prăduie pe "cordica spontanemanată", cele trei ouă din "coșul văcăroiu lui"! La 120 de lei bucata, chiar că nu se merita! Ca simplu telespectator, am căutat din priviri pe dl Funar de Napoca, dar nu era în tribună și pace bună! Pe semne că s-o fi supărat că nu i-au ajuns la vreme, de la București, tulnicăreșele ce urmău să înconjoare obeliscul lui Avram Iancu. De a trebuit să facă "botezul" copilului cu buricu' netăiat! Oricum, imaginile din elicopter, ne-au arătat un fel de stâlp de vreo 20 de metri, înălțime pe care ar trebui să ne "cățărăm" să-l putem vedea pe "Crăișorul munților". Care mai degrabă seamănă cu dl Funar!

• Și uite-ășă, gândind la toate întâmplările, îți vine să zici, cu "îndreptățită uimire", mare-i grădina Doamne!

MONARHIA CONSTITUȚIONALĂ și DEMOCRAȚIA PARLAMENTARĂ

Olanda, cunoscută și sub numele de "Tara Lalelor" are o bogată tradiție istorică care se întinde pe o perioadă de aproape un mileniu. Istoria acestei țări este marcată de evenimente cu rezonanță europeană și, în același timp, este populată cu figuri reprezentative ale culturii mondiale.

Statul olandez nu a fost de la începuturi independent, teritoriul său depinzând de legendara Curte a Burgundiei, ai cărei duci înrudiți îndeaproape cu regii Franței medievale, au făcut istorie și au intrat în legendă. Actuala familie domnitoare *Orange-Nassau* își are începuturile din zorii celui de al cincisprezecelea veac când conții de Nassau erau figuri de prim ordin la Curtea Burgundiei. Conflictele de interese care au confruntat în epoca de mijloc regatele Franței, Angliei și Spaniei precum și Imperiul Habsburgic au avut repercusiuni de prim ordin asupra vieții harnicilor locuitori ai Țării Lalelor, marinari și negustori îndeobște, întreprinzători și artiști de faimă mondială. Să amintim, printre altele, intrarea Țărilor de Jos în posesiunea Coroanei Spaniei în secolul XVI și lupta de eliberare națională sub conducerea legendarului *Wilhelm de Orania*, supranumit și "Părintele Patriei" sau, evoluând în timp, să menționăm și faptul că acest teritoriu a cunoscut ocuparea franceză în vremea primului Împărat al Francezilor, Napoleon I care a găsit de cuvîntă să-i ofere fratelui său, Louis Napoleon coroana Regatului Olandei.

Incepând cu o două jumătate a secolului trecut monarhia și statul olandez au cunoscut transformări înnoitoare. Revoluția de la 1848 a determinat modificări constitucionale de substanță făcându-se trecerea de la monarhia constituțională clasică la democrația parlamentară, prioritarea având-o în viața politică a Cetății Parlamentului.

Modernitatea și clarviziunea politică a conducătorilor olandezi este binecunoscută. Un exemplu ar fi, de pildă, cel al renunțării la normele juridice cu caracter de cutumă ale Legii salice, lege veche de mai bine de un mileniu și jumătate care nu permite femeilor

succesiunea la tron. În 1890, în urma morții regelui *Wilhelm al III-lea* este proclamată ca regină principesa *Wilhelmina*, fiica cea mai mare a defuncțului suveran care, la acea dată avea numai zece ani. De atunci și până în prezent, deci vreme de mai bine de un secol, la Haga au domnit trei regine: *Wilhelmina*, *Juliana* și, la ora actuală *Regina Beatrix*. O altă inovație în materie de drept constituțional, introdusă în 1898, a fost limitarea fiecărei domnii la 50 de ani, condiție respectată atât de regina *Wilhelmina* (1898-1948) cât și de fiica

și succesoarea sa, regina *Juliana* (1948-1980).

Dacă primul război mondial nu a adus nenumăratele specifice asupra Olandei, ultimul a marcat profund viața olandezilor și a Dinastiei. Familia Regală a fost nevoită să se refugieze, pe toată durata lui, în Anglia și mai târziu în Canada. Exilul a legat, o dată mai mult, poporul de regalitate, nu puțini fiind cei care au avut de suferit din cauza faptului că păstraau în căminele lor, la loc de cinstire portretul regal oficial. Era și aceasta o formă de rezistență și mândrie națională în fața

ocupantului german.

Domnia reginei *Juliana* a fost marcată de evenimente de importanță deosebită precum care amintim doar transferarea în mod pacific a Coloniilor Olandeze a Indiei în anul 1949, guvernul Republicii Indonezia în anul 1945.

La 30 aprilie 1980 regina *Juliana* a abdicat în favoarea fiicei sale mai mari, principesa *Beatrix*. Actuala suverană (n. 1938), exprimă iubita de supuși, este o persoană cu o excelență pregeță intelectuală și politică. Absolventă a universității din Leiden - specialitate Drept - încă din vremea când era Prințesă de la Palat, a urmărit îndeaproape studiile de membru cu drepturi depline la lucru la Consiliul de Stat, organul consultativ al guvernului. Interesată asupra aspectelor sociale-politice, *Regina Beatrix*, s-a implicat în acțiuni de răsunet cum ar fi crearea Fundației Naționale împotriva Poliomielitei. Preocupată și de aspecte vieții culturale, suverana participă la deschiderea de expoziții de sculptură și pictură, la spectacole de teatru și balerini.

În 1966 o frumoasă poveste de dragoste s-a finalizat cu o căsătorie fericită. Mireasa era principesa *Regală Beatrix* și diplomatul german *Claus von Amsberg* care devine prin Decret Regal Prinț al Olandei.

Cuplul regal este înconjurat de dragoste și de trei fi: Principii *Wilhelm Alexander* (n. 1967), *Johan Friso* (n. 1968) și *Constantijn* (n. 1969).

Familia regală olandeză duce o viață modernă. De foarte multe ori cetățenii îl zâmbesc pe Prințipele Claus pedalând pe biciclete, uneori însotit de membrii marcanți ai guvernului. Si aceasta fără sirene polițienești și găzii de corp și tot "tacâmul" - de multe ori penibil - al convoaielor prezidențiale este sau (chiar) vestice.

Monarhiile și monarhii sunt ființe - le figură și la propriu - vii și moderne chiar dacă au în spatele lor tradiții seculare.

Stefan Caligari

"Națiunile vor construi Europa"

● **Helmut Kohl:** "Pe lângă impactul social, șomajul constituie o povară economică pentru CEE care încearcă să facă concurență Statelor Unite, Japoniei și țărilor din regiunea pacifică" ● **John Major:** "Comunitatea actuală reprezintă numai o parte a continentului nostru. Dacă nu vom include și țările din Europa Centrală și de Est riscăm să creem o nouă împărțire a Europei, între bogăți și săraci".

sfârșitul anului, 20 de milioane de persoane. "Pe lângă impactul social, șomajul constituie o povară economică pentru CEE care încearcă să facă concurență Statelor Unite, Japoniei și țărilor din regiunea pacifică". Cancelarul german a mai subliniat "necesitatea reformării pieței muncii, în sensul unei mai mari flexibilități și dezvoltării politicii de formare și cercetare".

În timpul vizitei fulger de la Moscova, Helmut Kohl a anunțat că președintele rus Boris Elțin va fi prezent la reunirea la nivel înalt din decembrie de la Bruxelles și că Uniunea Europeană și Rusia vor semna, cu acest prilej un "acord de parteneriat".

La întâlnirea cancelarului Germaniei cu premierul Marii Britanii, John Major, aceștia au lansat un apel comun adresat Statelor Unite și CEE, cerându-le să ajungă la un acord, până la 15 decembrie a.c. în cadrul negocierilor GATT. La conferința de presă ce a urmat, cancelarul Kohl a declarat că e necesar "în mod absolut ca un acord să fie încheiat" chiar dacă până la 15 decembrie nu mai sunt decât câteva zile. În caz contrar, a avertizat cancelarul, "situația țărilor din lumea a treia va deveni intolerabilă".

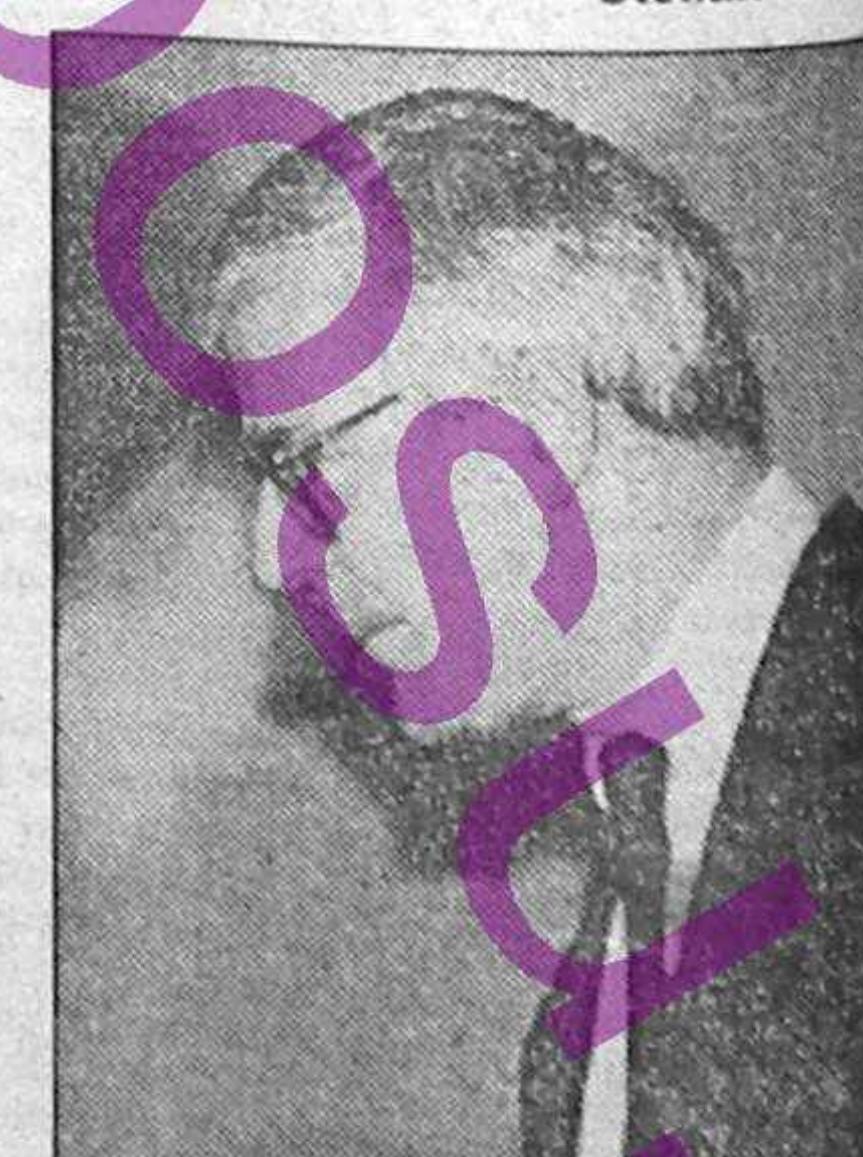
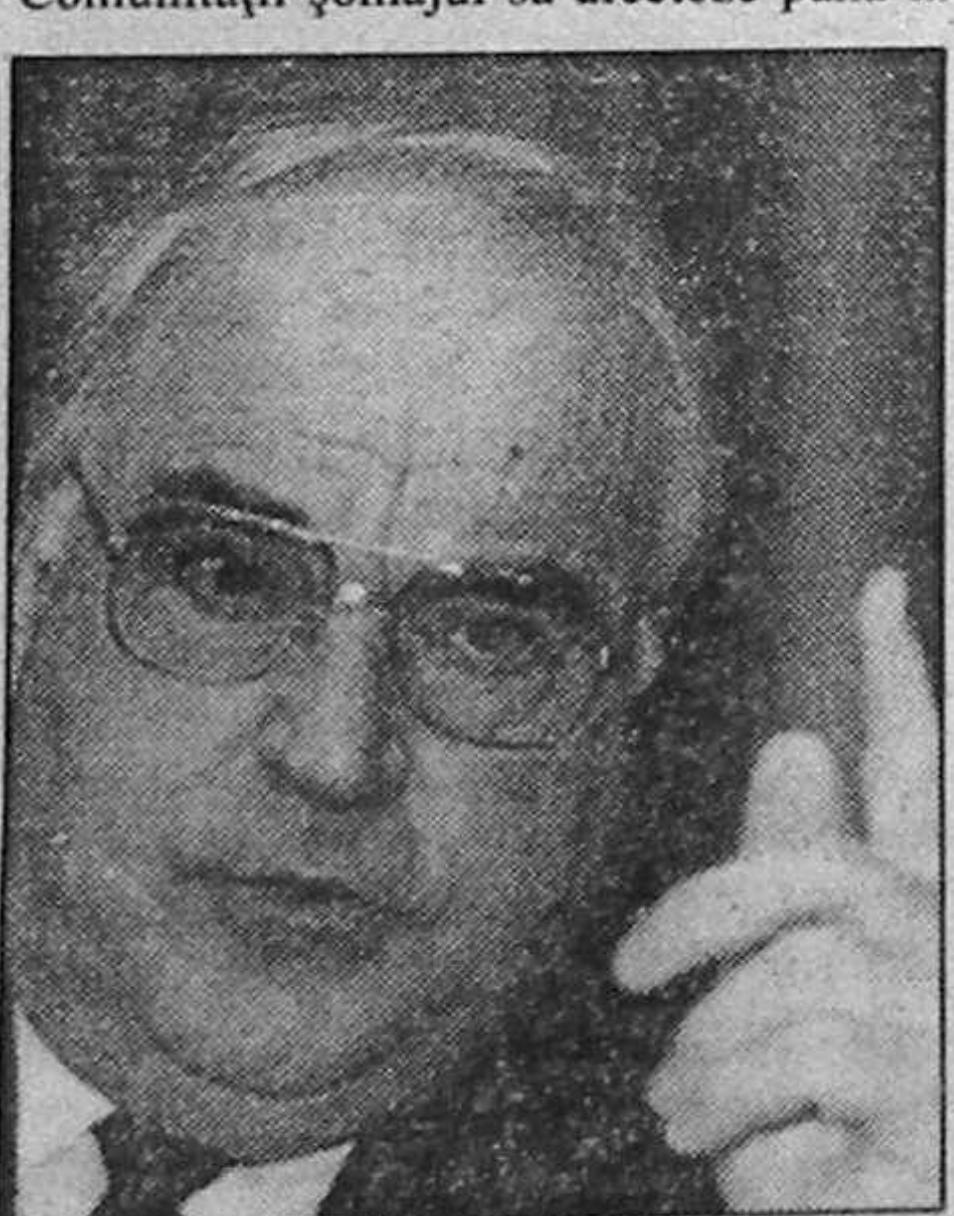
Semnificative și deosebit de plastice au constituit opinile premierului britanic John

Major asupra viitorului C.E. "De mai bine de un an Europa se confruntă cu o stare de neinvidiat, o maladie cauzată de recesiune, de dezbatere contradictorie pe seama Tratatului de la Maastricht, precum și de situația din Bosnia. Cauzele sunt însă mult mai adânci. C.E. simte și astăzi doza de nesiguranță față de viitorul Europei pe care, de altfel, îl visează frumos. Evenimentele petrecute în ultima vreme nu constituie demersuri împotriva bătrânlui continent, însă strategiile și structurile folosite și astăzi sunt produsul unei perioade de 50 de ani. Este normal ca aceste结构uri să cuprindă politicieni formați în anii '50-'60, dar suflul nou al Europei cere cu insistență metode noi. Comunitatea actuală reprezintă numai o parte a continentului nostru și dacă nu vom include și țările din Europa Centrală și de Est riscăm să creem o nouă împărțire a Europei între bogăți și săraci. Împreună însă, în cadrul Comunității putem să întărim democrația și bunăstarea întregului continent. Fără includerea acestor țări riscăm să avem răzmerite între vecinii noștri din Europa Centrală și de Est, periclitând bunăstarea proprie și stabilitatea generală. Noi chemăm la unitate toate popoarele Europei".

Marea Britanie se folosește cu succes de

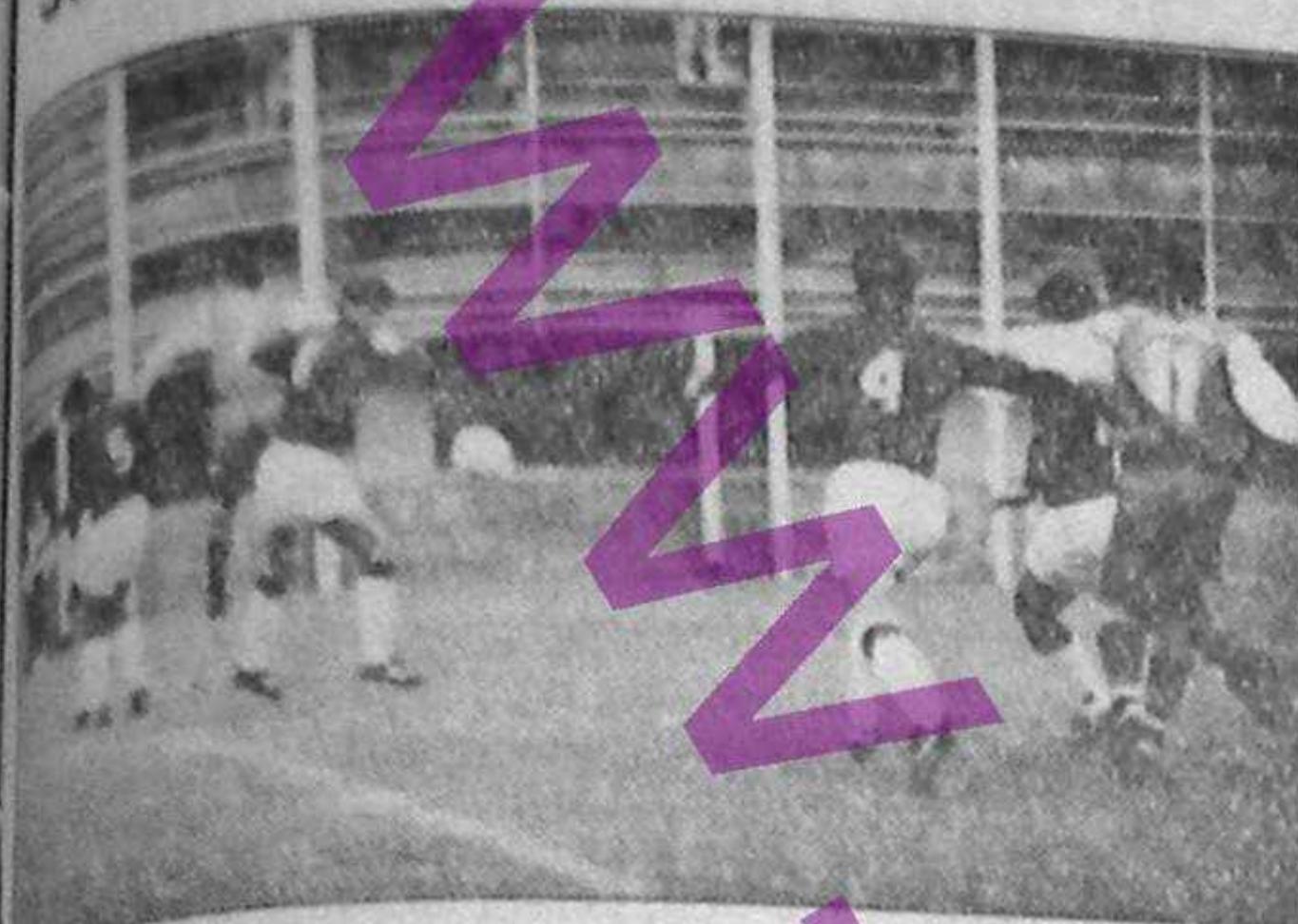
Tratatul de la Maastricht pentru a întări autoritatea guvernelor naționale, fiind clar acum că C.E. va rămâne o uniune a țărilor care să ocrotească temeinic modul de viață, diferențele culturale și tradițiile naționale, care, atât pentru germani și francezi, și pentru greci și danezi sunt la fel de scumpe ca și pentru britanici. Dacă cineva consideră că drumul ce trebuie să-l urmăram reprezintă primul proiect al comisiei de la Maastricht, acela în mod cert nu a învățat nimic din experiența de până acum. Națiunile vor construi Europa, ci nu Europa va tinde să se impună națiunilor".

Din München
de la corespondentul nostru special
Stelian Ionescu

Dreptatea

Alba s-a terminat turul și a demarat returul!

Desi campionatul continuă - în fond numai pentru căva jucători din competiția internă ce ar fi putut la urma urmări să se alăture "străinilor" cu o oarecare întârziere, și n-ar mai fi fost nevoie de toată această bulvesare - totuși practic turul ediției '93 - '94 s-a încheiat cu etapa a 17-a.

După destule peripeții și numeroase permute, pe podium se regăsesc cele trei echipe obisnuite ale locurilor fruntașe: Steaua, Dinamo și Universitatea Craiova, plus Petrolul. Totodată singurele ce au reușit să adune cel puțin 20 de puncte. Steaua s-a detășat la șase puncte avans fară ca punctajul să reflecte corect o asemenea diferență de valoare, dintre ea și următoarea. Ceea ce ar însemna mai mult de o clasă, o clasă și ceva. A fost însă mai constantă după un start excelent și are jocul cel mai

ordonat pe lângă un lot numeros cu valori apropiate ce-i permite să nu se resimtă chiar dacă schimbă de la un meci la altul 4-5 titulari. Noi am anticipat această dominare seniorială și nu avem nici un motiv să credem că ea s-ar putea modifica până la sfârșitul lui aprilie. Atunci, când la încheierea întrecerii se va proclama echipa campioană care nu poate fi decât Steaua.

Căci cine i-ar putea perelita poziția? Dinamo, care pe lângă un început nefericit mai are de perfecționat omogenizarea și chiar construirea unei echipe, după ce a transferat o pleiadă de valori. Sau Universitatea Craiova, subiect al acelaiași fenomen al reconstruirii, lucru deosebit de delicat chiar cupuzderia de talente ce se află în ograda sa? Va fi mai interesant de urmărit duelul dintre aceste două secundante, dintre care unii o văd pe Dinamo cu pretenții chiar la locul de onoare. Nu împărtășim o astfel de părere. În ce privește pe ploieșteni, vor avea mari greutăți să-și păstreze locul ce-l ocupă acum.

Urmează un pluton de trei formații cu un singur punct în urma Băniei: Farul, F.C. Inter și U.T.A. În timp ce sibienii se mențin - iată și în absența lui Hizo - pe linia comportărilor lor precedente, despre celelalte două se poate spune

că sunt adevărate revelații. Marinarii au cochetat mult timp cu primele locuri ale ierarhiei și continuă să se afle în vecinătate pe cînd textilistii au demonstrat că nu au nici un fel de complexe în selecta companie divizionară. Desi au pierdut multă vreme contactul, n-au uitat totuși că au fost cândva campioni și învingătorii lui Feyenoord.

Urmează tot la un punct Progresul și el pe un loc surprinzător pentru emoțiile avute anul trecut când a scăpat de retrogradare pe ultimii metri. Dar are acum un alt lot și altă conducere tehnică (actualmente suspendată). Gloria Bistrița o ține de mână sperând încă, poate un nou voiaj UEFA. Trecând de Dacia Unirea și F.C. Brașov ce se scaldă în ape mai liniștite, găsim mai jos pe Rapid, evadat pentru moment din zona mediocrității crase. Pentru pretențiile ceferiștilor e prea puțin, mai ales că și ei vizau o nouă calificare în Cupe Europene. Lotul arăta destul de bine chiar după plecarea lui Constantinovici, dar nu confirmă. Vom reuși oare să aflăm până la urmă ce se întâmplat! Alte trei echipe ce navighează în ape tulburi sunt Electropuțul, ce nu mai dă semne să revină la standardul de anul trecut, "U" Cluj, ce dansează pe muchie de cujît și

Sportul Studenesc al căruia potențial este sigur superior rezultatelor obținute. În fine pe ultimele trei locuri în ordine: Oțelul, mereu în dificultate pe teren propriu, Ceahlăul autor al unei remarcabile performanțe - cedarea lanternei pe care o deține acum cu ambii Poli Timișoara; cea mai mare deziluzie a acestui campionat. Lupta acestora pentru a scăpa de gaura neagră ce-i până de la săpăt accentuă disperat. S-o urmărim cu atenție. S-ar putea să apară și "bombele".

Pentru a rememora istoria campionatelor mondiale de fotbal, televiziunea a inaugurat un serial ce va rămâne de pomină. Planificat să se ter-

din alergare

ină odată cu începerea CM USA '94, ineditul montaj prezintă în fiecare seară trei secvențe de la câte un meci; secvențele pot fi mai multe dacă s-au înscris mai multe goluri, deși uneori se mai sare și peste goluri. Durata mai puțin de un minut, cu generic cu tot și cu anunțul... episodului următor. Astă mai zic serial. Ce "Onedin" sau "Dallas"! Numai că în acestea personajile au nume, chiar și interpreții. La serialul "WORLD CUP" autorii golurilor sunt trecuți sub tăcere de multe ori. Din cauza vitezei... Decât așa, mai bine lipsă!

Clubul Rapid unul din cele mai vechi și mai prestigioase din România aniversează anul acesta 70 de ani de la înființare. Adică ar trebui să aniverseze. Fiindcă nu sunt nici un fel de semne că cei ce ar trebui să o facă au vreo intenție, acum cu mai puțin de 25 de zile înainte de sfârșitul anului. Ultimul termen când se mai poate face ceva, pentru a fi cu adevărat o aniversare de 70 de ani. Se poate invoca argumentul că nu sunt bani. Argument căruia e greu să îți opui, chiar cu pleiada de mari financiari strânsă de clubul din Giulești în jurul său. Nu este însă nevoie de vreo mare recepție cum au avut alte cluburi mai bogate. Dar o festivitate simplă de aniversare în care să fie declarați cei mai buni sportivi, purtători ai colorilor vișinii,

de astăzi și din trecut și să se spună câteva cuvinte de susflet, nu ar fi ruinat clubul. Ce părere au cele două unități giuleștene?

Incidente de neimaginat petrecute pe stadionul din Arad, când un confrate a fost agresat fiind în exercițiul funcțiunii, au provocat și emoție și consternare. Nimeni nu-și închipuia că se poate petrece așa ceva, pe arena pe care formația de aur a baronului Neumann, consolida spiritul fair-play-ului, spirit ce a rămas aproape neștirbit de-a lungul anilor; până la binecunoscutul caz UTA - Unirea Alba Iulia, când a fost serios clătinat. Aceasta să fie adevărată față a sportivității în urbea de pe malurile Mureșului? Parcă nu ne vine să credem. Nu vrem să credem.

Dar până una alta nu se observă nici o reacție a forurilor oficiale. Ea ar fi trebuit să fie necrucătoare. Să nu se mai întâpte ca în alte cazuri ce au fost tratate cu o îngăduință, nu numai condamnabilă, dar și de neîntelește. Fiindcă explicații cu cântec sunt berechet.

Din nou amânare

Comisia de Apel a Federației de Fotbal își luase după cum se știe, un răgaz pentru a se pronunța în cazul reclamației clubului Progresul împotriva Farului, pentru tentativa de corupere a unor jucători la faimosul meci de acum câteva săptămâni.

Se pare că răgazul nu a fost suficient pentru că după ce a procedat la o nouă audiere a tuturor membrilor conducerii bancilor - nu mai este nevoie de precizat că nu aceștia sunt cei reclamați - a mai fixat un nou termen (de gândire) pentru a-și face cunoscut verdictul. După aceste antecedente, temerile într-o nouă judecată strâmbă sporesc. Poate vom afla totuși că și motivarea hotărârii ce se va lua. Nu poate să lipsească.

În mod cert, handbalistele noastre puteau mai mult

... este ceva ce e pe cale sigură de a ne scăpa printre degete. Vorbind de cel feminin ce își trăiește în momentele închiderii ediției noastre ultime scene.

Pornită cu foarte mari șanse - reale - chiar dacă ignorăm comentariile ce o instalau drept favorită, a dat curânt - la a doua partidă disputată - o lovitură crudă speranțelor noastre. Pierzând în fața Suediei un meci pe care fără discuție îl putea câștiga. După victoria obținută apoi împotriva Germaniei dar la un scor mai anemic decât se putea realiza, ne-a readus zâmbetul pe buze permisându-ne să mergem mai departe. A urmat însă o nouă deziluzie în fața Austriei; de asemenea partidă ce putea fi câștigată. După care izbânda în fața Cehiei și Slovaciei (oare cât timp se va mai permite această hibridă alcătuire după exemplul CSI) n-a mai fost de natură să ne bucure cum trebuia. Căci în afară de un joc admirabil în repriza a două nu ne-a putut aduce nici măcar certitudinea de a disputa finala pentru locurile 3-4. Nu ne mai gândim bineînteleas la finala mare; obiectiv principal și realizabil. Totul depinde de jocul rezultatelor dintre adversarele noastre. Doar o victorie la un scor de proporții asupra USA ar putea să mai renască perspective ce par că s-au îndepărtat hotărâtor. Calcule se pot face nenumărate fiindcă și variante sunt foarte multe. Așteptăm să vedem ce se va întâmpla ca să

știm dacă ne vom întoarce acasă pe scut, sau pe undeva totuși sub umbra scutului.

Nu ne putem împiedica însă, deși în privința rezultatului final nu se pot face acum anticipări - un singur lucru e sigur. Danemarca va juca finala după ce a câștigat toate meciurile - să ne exprimăm marele regret pentru ratarea unei șanse poate unice. Ceea ce a izbutit Danemarca puteam săvârși și noi și fără mari probleme. Este păcat pentru actuala generație de jucătoare - a cărei valoare este altă, mult superioară rezultatelor obținute în țara fiordurilor - că s-a oprit la un pas de fațul final ce însemna încununarea unor cariere ce rămân cu toate acestea prodigioase. S-ar putea afirma că este nepermis ce s-a întâmplat. De fiecare dată când a pierdut, naționala României a avut meciul în mână - realitate ce confirmă concluziile noastre de mai sus. Explicația insuccesului nu mai poate fi veșnică pregătire psihologică. Trebuie să fie altceva. Cauza sau - mai bine zis - cauzele vor trebui descifrate la analiza care de data aceasta este mai obligatorie ca oricând. Este în joc viitorul handbalului nostru feminin, speranța rămasă după prăbușirea celui masculin. Căci există în mod sigur un viitor, chiar și fără Mariana Târcă și Livia Drăgănescu, care prin comportarea lor fluctuantă au cam deziluzionat și au dereglat jocul echipei noastre. Viitorul trebuie prezentat.

Salatiera de argint

După ora închiderii ediției noastre va începe pe terenul de zgură amenajat special la centrul Sportiv din Düsseldorf, primele schimburi de mingi ale finalei Cupei Davis, ediția 1993. Se vor afla de o parte și de alta a fileului echipei Germaniei, gazda întâlnirii și Australiei, prima o mai nou venită în cercul elitei mondiale, cealaltă o mai veche abonață la onorurile salatierii.

Echipa germană în frunte cu Michael Stich, locul trei în ultimele clasamente, A.T.P., mai cuprinde pe Marc Goellner (a jucat la București, în Romanian Open Tenis în 1992)

Petruck Kuhnen și Carl Uwe Steeb și pornește favorită nu numai pe considerentul avantajului terenului propriu ci și pe acela al valorii și individuale și de ansamblu, care este superioară.

Jucătorii de la Antipozi se aliniază cu Wally Masur, Jason Stoltenberg, Mark Woodforde și Todd Woodbridge, ultimii doi un cuplu de dublu cu totul remarcabil; anul acesta însă au pierdut Masters-ul. În lot mai figurează și Richard Fromberg, dar accidentat la ultimul antrenament, probabil nu va juca. Suporterii germani speră ca victoria să se decidă în primele 2 zile.

